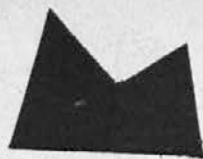
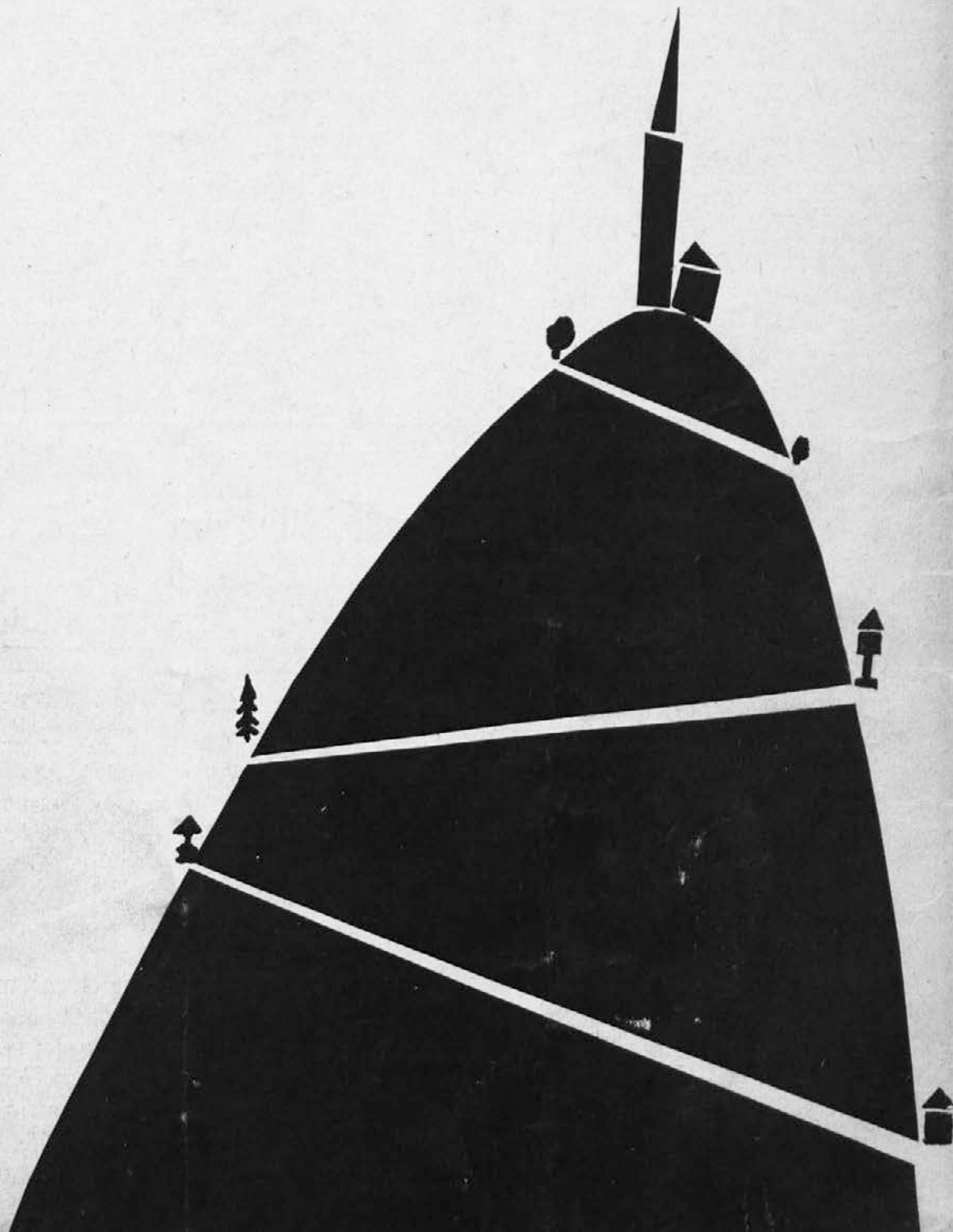

Registered at the G.P.O., Sydney, for transmission by post as a periodical.

DE 196982

AVGUST ŠTEVILKA 8 LETO XVI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$2.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

SKOZI LUCI IN SENCE II.

Ta DRUGI del doživetij RUDE JURČECA je izšel pred meseci v Argentini, pa je do nas romal skoraj pol večnosti.

Zdaj ga imamo, po dolgem čakanju. Opisuje leta med 1929 in 1935. Za količkaj razgledane rojake prezanimivo branje.

Ima OSEM poglavij, šteje skoraj 600 strani in ima 20 strani slik.

Med drugim opisuje politično zborovanje predvojnih hitlerjancev v nekem nemškem mestu. Čudno zanimivo je poglavje: "Per i soldi del Papa". In tako dalje.

Cena vezani knjigi \$ 5, nevezani \$ 4.

Naročajte pri MISLIH — za poštnino 30 c.

NA PONUDBO JE TUDI ŠE P R V I DEL (I.)

Več o knjigi II. v pričujoči številki na strani 236

IN ŠE DRUGE IMAMO SPET

SKOZI LUCI IN SENCE, — Ruda Jurčec, I. del \$3.

NEVIDNA FRONTA — Vauhnik — \$3.

ŽIVLJENJE KRISTUSOVO — Ricciotti — \$ 5.

DUŠA KRISTUSOVA — dr. J. Kolarič (krasna knjiga za premišljevanje) \$ 1.50.

DON CAMILLO IN PEPPONE, — Guareschi — zelo zabavno branje o župniku in komunistu županu. CENA \$ 1.50.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

LJUBLJANSKI TRIPTIH, moderna povest, spisal Ruda Jurčec. — \$2.

DOMAČI ZDRAVNIK, Knajpova zdravilna metoda z vodo. \$ 1.50.

BOŽJA PLANINA, spisal Metod Turnšek. Krasna zgodovinska povest o začetkih Sv. Višarij. Cena (nevezani) \$1.50 s poštnino.

SOCIALNA EKONOMIJA, spisal dr. Ivan Ahčin. Cena \$3.00 s poštnino.

DOM POD BORŠTOM. Povest, Spisal Janez Kmet. — \$ 1.00

STOJI NA REBRI GRAD. — Zgodovinska povest. Spisal Metod Turnšek. — \$ 1.50.

ČLOVEK V STISKI. — Znani dr. Trstenjak rešuje v knjigi razne človekove težave. — Šil.10.

TEREZNIKA, povest iz Menišije, spisal Ivan Matičič. \$ 1.

DANTEJEV "PEKEL" v prevedbi Tineta Debeljaka — \$2.

PROTI NOVIM SVETOVOM, prvič okoli sveta in druga odkritja. — 6 šil.

PREKLETA KRI, povest Karla Mauserja — 10 šil.

PRI PODNOZJU BOŽJEGA PRESTOLA, roman, spisal I.N. Krasnov — 10 šil.

MEDITACIJE — nabožne pesmi Franca Sodja, pisatelja "Pred vrati pekla". — \$2.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Povest. Spisal Zorko Simčič. — £ 1-0-0.

LETO XVI.

AVGUST, 1967

ŠTEV. 8

NA DELU ZA ZGRADBO BOLJŠEGA SVETA

V SMISLU KONCILA in zlasti na pobudo Pavlove okrožnice "Napredek narodov" so v Rimu ustanovili papeško komisijo "Za pravičnost in mir". V njej so zbrani socialni delavci iz raznih delov sveta. Že kmalu po letošnji veliki noči so se sešli k polšnoštevilnemu zasedanju in se dogovorili za delovni program. Vsej javnosti so povedali, kaj hočejo.

Skušali bodo doseči, da bo Cerkev prisotna v sodobni družbi povsed, kjer so ljudje na delu za zgradbo boljšega sveta.

To nalogo so si naložili in jo bodo izvajali v dvojni smeri: 1. študirali in dalje razvijali bodo socialni nauk Cerkve. 2. Gledali bodo, da dobro razvit socialni nauk Cerkve ne bo ostal na papirju, ampak se bo tudi zares izvajal, kjer se bo pokazala nujna potreba.

To se pravi z drugo besedo: Komisija za socialno pravičnost in svetovni mir ima biti šola za pravilno socialno vzgojo, pa obenem tudi izraz otipljivega sodelovanja v družbeni javnosti.

Čemu in zakaj je potrebna te vrste vzgoja? Današnji svet je poln obupnih kriz, pa je le malo ljudi, ki se teh kriz resno zavedajo. Neprestano raste razdor med bogatimi in revnimi, svetovno gospodarstvo je v neprestani krizi. Vsak dan je več milijonov, ki so brez zadostne hrane, brez primerne strehe, brez potrebne zdravstvene oskrbe, brez sredstev za šolanje. Čeprav več ali manj vse to vemo, si ne jemljemo resno k srcu. Ne mislimo dosti na vse to, nočemo videti, do kakšnih pretresov mora tako stanje privedi, če milijoni, ki se jim zaenkrat

še dobro godi, ostanejo pri mislih zgolj sami nase.

Čemu je potrebno otipljivo sodelovanje? Pogledjmo, kaj pravi glede tega koncil v konstituciji Cerkve v sedanjem svetu:

"Spričo neizmernih nalog, ki še danes trpinčijo človeštvo, in v želji, da bi vsepovsod poživil pravičnost in Kristusovo ljubezen do ubogih, meni koncil, da bi bilo zelo koristno ustvariti za vesoljno Cerkev kako ustanovo, ki bi imela nalogo spodbujati vse katoličane, naj pospešujejo napredek v pokrajinah, kjer vlada pomanjkanje, in ostrijo čut za mednarodno socialno pravičnost.

"Kristjani, ki se spominjajo besed Gospodovih: Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj — ne morejo ničesar bolj goreče želeli, kakor to, da bi vedno bolj velikodušno in uspešno služili ljudem sedanjega sveta. Zvesto se oklepajoč evangelija in iz njega zajemajoč moči, združeni z vsemi, ki ljubijo pravico in jo goje, so prevzeli ogromno nalogo, ki jo je treba izvršiti na tem svetu, in o kateri bodo morali dati račun Njemu, ki bo poslednji dan sodil vse ljudi. Ne pojdejo vsi, ki pravijo "Gospod, Gospod", v nebeško kraljestvo, marveč tisti, ki izpolnjujejo Očetovo voljo in ki s krepko roko prijemajo za delo.

"Oče namreč hoče da v slehernem človeku prepoznamo brata Kristusa in ga resnično ljubimo tako v besedi kakor v dejanju. S tem pričujemo za Resnico in delamo na to, da bi skupaj z nami tudi drugi uživali skrivnost ljubezni nebeškega Očeta.

PETER GA JE POŠTENO LOMIL

Vesekdo

ČUDEN JE NAŠ JEZIK, včasih naravnost nepošten. Kar na lepem daje besedam v raznih zvezah ves drugačen pomen. Vzemite očitek: sinoči si pa bil pošteno natreskan. Tako je povedano, misljen pa: bil si grdo pijan. Ali pa: pošteno si ga polomil! Tako ti pove, misli pa: na debelo si ga lomil, da je kar pokalo. Znan je celo izraz: ta se je pa pošteno zlagal. Čudna "poštenost", ali ne? Povedati pa hoče, da se je nekdo zlagal tako na debelo, da se je dala laž kar prijeti. Malo drugačna je stvar, če slišim koga reči: ta te je pa pošteno obrcal. Takoj razumem, da si dobil nekaj prav gorkih. Koliko so bile poštene, bi bilo treba šele preiskati.

Pa se ne mislim dalje muditi pri "nepoštenosti" slovenščine. Ne maram, da bi mi kdo poočital: svoj lastni jezik si pošteno okreal! Mislil bi pa, da sem ga — grdo.

Rajši bom nekaj povedal o možu, ki ga je pridno lomil, pa zares pošteno. Lomil ga je iz dobre misli, iz gorkega srca, z eno besedo: pošteno. Zato ga pa ni lomil grdo, ne na debelo — razen pač enkrat. Saj takrat še ni bil svetnik. Rekli so mu samo Simon, včasih tudi Kefa ali Peter. SVETI Peter je postal šele potem, ko ga je nehal lomiti. Da, brez ovinkov povem, pišem o prvaku apostolov, preden je bil svetnik. Pišem o njem zato, ker je s sv. Pavlom vred prav on "kriv", da imamo letos "leto vere" — v spomin 1900letnice, odkar sta moža tukajšnjemu svetu rekla zbogom.

Noben evangelist se ne spušča v namerno opisovanje značaja, ki ga je imel Peter. Samo nekaj negovih besed in dejanj so nam zapisali. Toda prav te kratke opazke, skoraj mimogrede vržene na papir, so tako značilne, da se Petrov značaj vidi v njih kakor v zrcalu.

Mož je bil brez zvijače, brez hudobije, dobrosrčen, čustven, naravnosten, ovinkov ni poznal. Zato je bil pa tudi nagel. Kar mu je prišlo na misel, je kar bruhalo iz njega. Ni si vzel časa za premislek. Ali je čudno, da ga je lomil in včasih prav zares polomil? Toda lomil ga je pošteno. Zato, ker je mislil in vsaj prvi hip tudi verjel, da je tako prav. Tak človek ga ne lomi na debelo, tak človek ga ne lomi grdo. Kljub temu jo je Peter večkrat "pošteno" izkupil za svoje polome. Pa ker mu je "plačeval" sam Kristus Gospod, bomo rajši zasipali: pošteno, brez užesc.

Spomnimo se na prizor:

Gospod je povedal apostolom, da pojdejo v Jeruzalem, tam pa se bo zgodilo to in to — na-

zadnje smrt na križu in potem vstajenje. Peter poslušal, z glavo maje, čudi se, ne gre mu v možgane. Ko ostali možje molče in premišljajo, plane Peter kar malo oblastno: Ne, Gospod, to se ne sme zgoditi . . .

Kristus pa nazaj: Umakni se, satan, v skušnjavao si mi!

Pošteno ga je polomil, pošteno jo je izkupil!

Vzemimo drug prizor: Peter je z Janezom na ribjem lovu. Kar se prikaže Jezus hodeč po morju. Prvi ga spozna Janez: Gospod je! Peter ves vznemirjen brez pomisleka zavpije: Reci, naj pridem k tebi!

"Pridi!"

Štrbunk — Peter je že na gladini jezera. Dvakrat, trikrat mu stopi noga kot po suhem, tedaj mu pride misel: ali me bo držalo do tja? Tisti hip morje odneha in Peter se že potaplja:

"Reši me, potopil se bom!"

Gospod stegne roko: Malovernež tak! Zakaj si dvomil?

Tako jo je Peter spet pošteno izkupil, ker ga je pošteno polomil.

Tretji prizor: Na poti na Oljsko goro Gospod potoži apostolom: To noč boste vsi po vrsti izgubili vero vame. — Seveda je naprej dobro vedel in že kar videl, kako zdvajajo nad njegovo močjo in poslanstvom, razbežali se bodo in poskrili. Gotovo je bila ta Jezusova napoved vsem velika uganka. Nič ni zapisano, da bi bili kaj rekli, na tistem so skušali uganko razrešiti. Le Peter je spet pozabil, da velja besedo do dna premisliti. Bila mu je tako nenadna in neprijetna, da je planilo iz njega: Naj se vsi tu stoječi pohujšajo nad teboj, jaz se ne bom. Pripravljen sem iti s teboj v smrt . . .

Spet so bile besede prenapregnjene. Sledila je napoved: Preden bo petelin . . . in tako dalje. Ta napoved je obveljala, Petrovo zagotavljanje pa ne. In vendar je bil tudi ta polom pošten, ker ga je povzročilo ljubeče srce. Ljubezen je odrinila premislek.

Cetrty prizor: V vrtu Getzemani navali na Jezusa trop vojakov in drugih oboroženih odposlancev. Jezus stoji in čaka. Peter gleda, strmi, ne utegne razmišljati. Naglo seže po meču, zamahne in nekemu odseka uho. Menda bi v hudi jezi še dalje mahal in se uprl vsemu tropu oboroženih. Saj je bilo iz ljubezni do Gospoda, ki ga je bilo treba braniti. Toda — brez premisleka! En sam proti množici!

In jo je spet pošteno izkupil: Vtakni meč v nožnico!

Premislek je prišel Peter je mirno ubogal in — zbežal. Gospod je pa Petrovo prenagljenost ljubeče popravil, odsekan uhelj in pripel nazaj.

Nazadnje je pa le prišlo do tega, da ga je Peter grdo polomil, komaj komaj bi se v tem polomu našla mrvica poštenosti. Na samem sodnem dvorišču je kar trikrat zatajil njega, ki ga je sicer iz srca ljubil. Zatajil ga je pred moškimi in ženskami: Ne poznam tega človeka! Še prisego je navrgel, da bo povsem držalo . . .

Za njegov prvi "ne poznam" bi še skušali najti opravičilo in bi Petru pripisali en pošten polom več. Čeprav je tajil, je bila menda le kriva ljubezen do Gospoda. Hotel je biti blizu njega in "videti konec". Če bi ne bil tajil, bi ga pognali z dvorišča v noč, morda pograbili in vgrli v ječo. In Janeza bi spravil v hudo zadrego, ko mu je izposloval vhod na dvorišče. V naglici ni bilo časa za premislek, kratka laž se je zdela najboljši izhod. Toda še drugič in tretjič — pa ko je bilo vmes dosti časa za resen premislek . . .

Ne, Peter naš dragi, to pa ni bil pošten polom, bil je brez olepšavanja ostudno grd. Toda, skesal si se in Gospod ti je odpustil — tudi mi smo ti že davno odpustili.

Prav tako iz vsega srca "odpuščamo" Gospodu — zares še bolj iz globine srca — da je prav tebe, takega kot si bil — izbral za poglavarja apostolov, pa še za skalo, ki naj bo temelj Njegovih Cerkev. Saj je Gospod vnaprej natanko vedel, kar vemo zdaj tudi mi: mož dobrega srca, čeprav počasne glave, je bil povsem primeren, da je iz njega nastal SVETI Peter, ki o njem pravi naša pesem: trdna skala, Cerkev bo na tebi stala! — Prišle so binkošti, Petra je prijel za roko sam Sveti Duh — odslej mu je bila pri velikem delu prav tako hitra glava kot goreče srce.

Pa ni Gospod tega in takega moža izbral le zaradi njega, še bolj zaradi nas. V zrcalu, ki mu je ime Peter, gledamo sami sebe. Polomimo ga pošteno, polomimo ga na debelo, polomimo ga grdo — če le srce ni do konca pokvarjeno, še davno ni vse izgubljeno!

PREDSEDNIKOV GOVOR NA OBČNEM ZBORU

(Sydney, 1. julija 1967)

USPEH DRUŠTVENEGA DELA bo v glavnem odločen v volji in zagonu odbora prihodnjih dveh let. Društvu je treba poživiti idejo in razjasniti cilje. Kulturno, nestransko, nepolitično itd. — so vse preveč obrabljene fraze, da bi pritegnile ljudi. Da je število članov sorazmerno majhno, ne moti. Glavno je, da imajo le ti zavest, da s plačilom letne članarine še niso opravili svoje slovenske in društvene obveznosti.

Zavedati se moramo, da je namen našega društva s pomočjo slovenske kulture in družabnosti ohranjevati slovenske izseljence našemu narodu. Za dosego tega cilja se moramo poslužiti vseh sredstev in virov, ki so nam na razpolago; predvsem je treba navezati tesnejše stike s kulturnimi ustanovami doma in po svetu. Poučna predavanja z razgovori, večeri skioptičnih slik in podobno, se mora vrniti med društvene aktivnosti. Igrati in peti moramo — mladina mora nastopati in hoditi v šolo. Širiti je treba slovenske knjige in revije — rojstvom je treba vliti narodno zavest v meri, ki je še niso imeli v Avstraliji. Širiti jim moramo obzorje, ne omejevati, da se bodo mogli sami prepričati o vrednosti slovenskega društva v tujini.

Veliko naših rojakov gre v domovino na obisk. Vsak prinese od doma svojo sliko in svoje vtise.

Vsak ima v sebi oživiljen vtis svoje domovine, ki je tudi naša. Zakaj jih ne bi naprosili, da nam povedo, kaj so doma videli, kako žive danes naši doma? Pet, deset, dvajset let z doma je veliko. Življenje našega naroda nas mora interesirati, pa naj se s politično ureditvijo strinjamo ali ne. Če hočemo z društvom uspeti, ne smemo iz njega narediti skupino tarnajočih "vsevednežev". Društvo mora biti živ izraz hotenja posameznikov, prostovoljno združenih ob skupnem interesu; tistih posameznikov, ki vključ udobjem tujine niso pozabili smisla, ki ga vsebuje domovina.

V upanju, da bo v prihodnjem poslovnem letu iz želje postala volja in bomo iz životarjenja prešli v življenje, se vam v imenu odbora najlepše zahvaljujem za razumevanje in sodelovanje v preteklem letu. Ne morete mi zameriti, če imam v tem trenutku v mislih predvsem g. Valenčiča, ki je v preteklem letu pokazal veliko več kot svoj del zagona in požrtvovalnosti.

Novemu predsedniku želim, da bi pri delu za lepe in žrtev vredne cilje imel večji uspeh kot sem ga jaz. Vsi se moramo zavedati, da je Slovensko društvo kot zdravje: dokler ga imamo, ga nihče ne pogreša!!!

P. Basil Tipka

BARAGA HOUSE Tel. 86 7787

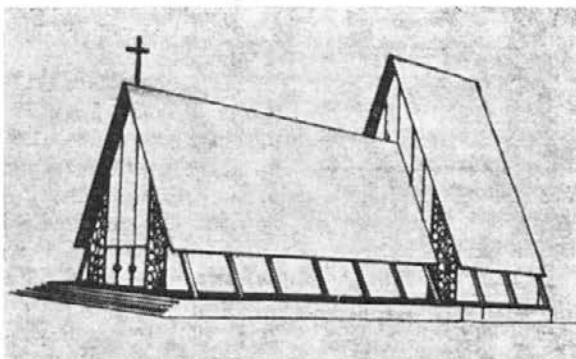
19 A'Beckett St., Kew VIC. 3101. Tel. 86 8118

★ ZDAJ PA JE NAŠ NOVI NADŠKOF, kate-rega sem omenil v eni prejšnjih števil, že med nami. V nedeljo 30. julija je bil *Jemes Knox* slovesno ustoličen v melbournski stolnici. Slovenske sestre je zastopala pri slovesnosti sestra Silvestra, sam se pa žal ustoličenja nisem mogel udeležiti, ker sem bil v Sydneyu na novi maši. Sem se pa zato srečal z nadškofom v sredo 2. avgusta, ko smo imeli duhovniki z njim skupen obed. Je zelo prijazen mož in prepričan sem, da bo dobro vodil obširno nadškofijo.

★ Da, sydneyška slovenska nova maša je bila tudi lepa slovesnost, ki je tamkajšnji Slovenci ne bodo zlepa pozabili. Z novomašnikom so nas pa res Sydneyčani prekosili in jim kar zavidam. Verjetno bo kdo drug poročal o prelepem dnevu v paddingtonski cerkvi in dvorani, kjer se je na novo mašo zbralo okrog 700 Slovencev. Tu naj omenim le to, da sem se vabilu res z veseljem odzval in mi ni žal dolgega pota. Vsekakor se je p. Valerijan izkazal kot dober organizator, sydneyški rojaki pa kot lepa skupina, ki z veseljem priskoči patru na pomoč. Tudi v številu narodnih noš je Sydney prekosil Melbourn, za kar jim moram izreči svoje priznanje.

Slovenske sestre sta na novi maši zastopali s. Ksaverija in s. Ema. Rojaki so jih kar s silo hoteli obdržati tam. Pa jih še ne damo. Za enkrat ena močna sestrška družina več pomeni kot dve šibki. Bo že prišel čas, ko bo številka nabirke za sydneyški sestrski dom višja in ko se bo tudi število sester povečalo.

★ Ko to pišem, s. Monike še ni med nami. Še tri dni, pa jo bomo sprejeli in odpeljali z ladje v Slomškov dom. "Galileo Galilei" se že ziblje (upam, da ne preveč!) ob avstralski obali in dospe v melbournsko pristanišče v soboto 5. avgusta. Par deklic v narodnih nošah bo s. Moniko sprejelo s cvetjem, v Kew pa seveda Kregarjevi dve, kakor nedavno s. Ksaverijo. Še enkrat: Dobrodošla med nami!

Je pel o polžu že Francé Prešeren
in je pripisal: Le niks pozameren!
"Višnjani, kam ste svojga polža djali?"
"Za Pegaza smo pevcem ga prodali".

Ni treba Pegazu v Melbournu polža,
brez njega pesmi je bogata molža.
Takó bi pel jim danes pesnik Vrbe,
ki je poznal premnoge častne grbe:

Ne pride v grb vaš polž močno slopeči,
se sam je odpovedal taki sreči.
Na grbe se prislinil je zidarjem,
pa še tesarjem in — na vrh — kleparjem...

Jahač — kot vest — na delo jih priganja,
ko pater pridno s tipkami pozvanja.
Polž nosi hišo s sabo na pohodu,
rad dal bi jo Cirilu in Metodu . . .

Zdaj še: kako zapisal je Prešeren
po svoje tisti: Le niks pozameren:
"Naj misli, kogar bi puščice te zadele,
da na visoki vrh leté iz néba strele".

★ Naša krstna knjiga ima tale nova imena: Dne 8. julija je bil krščen *Peter*, sinko Franca Slavea in Ivanke r. Zorman, Mitcham. — Isti dan je občila krstna voda *Štefana Elvisa*, prvorojenca Milana Muršec in Olge r. Šantl, Kew. Tretji krst tega dne pa je bil krst *Sonje Marije*, hčerke Antona Cvetka in Vere r. Erjavec, Glenroy. — Dne 9. julija sta bila dva krsta v St. Albansu: *Anton* je novi prirastek k družinici Antona Stembergarja in Angele r. Grah. *Edvarda Borisa* pa je dobila družinica Franca Flisarja in Marije r. Pečak. — Dne 16. julija je zopet zajokalo pri krstnem kamnu v naši kapeli v Kew: *Daniel Emil* je ime prvorojencu družinice Emila Zajca in Julijane r. Jesenko, Clayton. Vsem srečnim družinam iskrene čestitke!

★ Tiskarski škrat je zadnjič med novimi poročnimi pari ženinu Gvidonu spremenil priimek iz *Mikolič* v *Nikolič*. Toliko v popravek, da ne bo zamere ali pa skrbi, da je tudi v poročni knjigi ista napaka. — Nova poroka pri nas je bila dne 22. julija: *Branko Sosič* je podal roko *Heleni Cvetko*. Poročila sta se v hrvaški cerkvi bl. Nikolaja v Clifton Hillu. Branko je rojen v Belgradu, a je pristen Slovenec; Helena pa je iz Polenšaka na Štajerskem. Oba sta melbournskim Slovencem znana z našega odra: Helena je v "Svojeglavčku" igrala Polonco, Branko pa gorskega vodnika Toneta. Na, pa sta se res srečela tudi pred oltarjem, ne samo na odrskih deskah. Obema iskrene čestitke z željo, da bi oba še vedno videli pri naših prireditvah!

Nisem še omenil majske poroke v Mt. Gambierju, S.A., za katero sem zvedel šele nedavno. Dne 13. maja sta se tamkaj poročila *Alenka Mežnar* (rojena v Ljubljani) in *Ronald Co* (iz Kadine, S. A.). Alenka je iz znane Mežnarjeve družine, z najboljšimi uspehi je končala učiteljšče ter že nekaj časa uči v Mt. Gambierju. Tudi njen zakonski drug je učitelj. Čestitke mlademu paru!

★ Me zanima, kaj bo urednikov polž imel povedati v tej številki. Menda bo res prišel v naš grb, če bomo tako "pridni". V Sydneyu mi je bilo kar nerodno, ko so me vsi spraševali, če je streha na cerkvi že končana. Resnici na ljubo sem moral odgovarjati, da še ne. Res sem se lahko vsaj delno izgovorjal na slabo vreme, ki nas v Melbournu tako rado obišče ravno za sobote in nedelje, v srcu me je pa le peklo, da iščem samo izgovor našega zastoja pri gradnji.

Takole je: Čaka nas še dva dni tesarskega dela in dva dni kleparskega, ki tesarskemu sledi. Vedno priskočijo na pomoč iste pridne roke, ostalih ni nikjer, pa je vendar toliko tesarjev med nami. Ni časa...

Vsota nabirke ja danes: \$21,115-31. Iskrena zahvala vsem novim dobrotnikom! K delu pa vljudno vabim zidarje, da bi končali notranje stene!

★ Mnogo rojakov se seli in čisto slučajno zvem za njihove nove naslove. Vesel sem, kadar dobim pismo s sporočilom: Selili smo se in naš novi naslov je ta in ta... Znak, da družina hoče imeti zvezo s svojim duhovnikom in ji ni vseeno, če vem ali ne vem za njihov naslov. Razumejo, da mi v času zidave in drugih skrbi razvoja našega dela ni mogoče mnogo na obiske družin, za slučaj nesreče in hitre potrebe je pa le nujno, da vem za naslove naših ljudi.

Te dni sem dobil tudi pismo rojaka Karla Klemenca, kateremu sem kot zidarju poslal pismo, enkrat pa telegram. Zdaj se je oglasil daleč iz

dežele: "Ljudje, ki žive na mojem naslovu v Melbournu, so poslali za mano Vaše pismo in tudi telegram. Rad bi prišel na delo, pa sem žal tako daleč. Čim se vrnem v mesto, bom z veseljem priskočil na delo pri cerkvi..." Tudi takole pismo me prijetno razveseli. Saj na mnoge druge prošnje ne dobim odgovora, včasih pa je odgovor, a ostane samo pri obljubi...

★ Bliža se "očetovski dan". Letos ne bomo imeli posebne proslave, ker se otroci Slomškove šole že pridno uče za praznovanje Miklavža, a dvojne vaje naenkrat bi bile zanje preveč. Pač pa bodo v nadomestek za predstavo otroci peli pri slovenski maši prvo nedeljo v septembru (3. sept.) ob pol dvanajstih. Naj bo to poleg Bogu tudi našim očetom v čast. Obenem bo malo spremembe, naš cerkveni pevski zbor pa ima vsaj eno nedeljo "počitnic".

★ Pobožnost v čast Materi božji z blagoslovom bomo imeli v kapeli Marije Pomagaj v Kew v petek 8. septembra (praznik Marijinega rojstva) in pa v petek 15. septembra (Marija sedem žalosti) ob pol osmih zvečer. Vsi vljudno vabljeni!

IZVEN PROSTORA

I. Burnik

*Zmanjšan do najnižje mere,
telo je krhka glina. —
Živim le iz minulega spomina
in iz jutrišnje satire.*

*V prostoru tem nobeden ni središče,
razen vélikega čuda NJEGA —
Kdo naj z mano se za višje krega
in mimo Njega temo v temi išče?*

*Sam sem brez snovi . . .
"jaz" izven razsežja in prostora.
Če jutri spet napoči zora,
od mene čisto nič ne zavisi.*

St. Aalbans: Vesela je bila novica, ki so jo prinesle prejšnje MISLI. Kar verjeti nismo mogle, ko smo čitale: Novomašnik, bod pozdravljen! Zelo rade bi se pridružile narodnim nošam za proslavo, pa je predalet od nas v Sydney. Ni pa predalet za našo molitev za g. novomašnika. Tudi molimo za novomašnika v domovini, Jankota Kosmača, ki smo že enkrat pisale, da bo letos imel novo mašo. Tudi v Melbournu bi želeli, da bi enkrat prišel k nam g. Edvard Sedevec. Drugih novic nimamo, pač pa polno dela v šoli in doma. — Uršičeve sestře.

"DOBRI PAPEŽ" JANEZ XXIII.

K.V. Truhlar

KONCIL NI BIL LE DELO DUHA, temveč obenem tudi delo človeka. Zato sta se oba, Duh in človek, v njem izrazila. Tako je bilo v koncilski avli in v svetu, ki je bil s to avlo notranje povezan, po eni strani nekaj tistega binkoštnega dne, ki ga rišejo Apostolska dela: "Nenadoma je nastal z neba šum, podoben bližajočemu se viharju, in je napolnil vso hišo". (Apd 2.2.) Hkrati pa je iz koncilskega dogajanja vse bolj zasijal obraz človeka: notranji obraz Janeza XXIII., človeškega pobudnika in prvega človeškega gibalca koncila.

Poteza, ki je v tem obrazu vse druge preglasila, je bila poteza človeške dobrote: Janez je bil predvsem "dober človek". Besedi je treba jemati v vsej globini, ki sta je zmožni. Bil je "dober". Ljudje, naj bodo kakršni koli že, imajo inštinkt za razpoznavanje pristne, neponarejene, resnične dobrote. V Janezu so jo takoj začutili; vsi: katoličani, protestantje, pravoslavni, judje, ostali nekristjani, ateisti. Postal je "dobri papež" — il papa buono.

Protestantski časnikar je zapisal: "Zdelo se je, da izhaja iz njega velik duh ljubezni, velika dobrota do vseh, tako močna in tako prepričevalna, da so tudi ljudje po najbolj oddaljenih delih sveta postali pozorni na moč tega silnega, skrivnostnega čuta za dobroto".

Preproste žene iz rimskih borgov so po izvolitvi, ko so ga prvič videle, takoj odločile: "Lep ni, a obraz je obraz dobrega človeka".

V tej svoji dobroti pa je bil Janez XXIII. hkrati čisto "človeški", ves "človek". Eden največjih živečih italijanskih pesnikov, Giuseppe Ungaretti, ga označuje kot "najbolj človeškega človeka našega časa". In Henri Fesquet pravi o njem, da je "demitiziral obrt papeža". Odgrnil je izpred te "obrti" zaveso vsega bajnega in pokazal papeža kot polnokrvnega človeka.

Ob prihodu v Benetke se je takole predstavil svojim novim vernikom:

"Sem človek kot vsi ljudje na zemlji. Imam 71 let. Po božji pomoči sem še trdnega zdravja. Imam nekaj dobrega čuta, ki mi pomaga, da stvari pregledam hitro in jasno. Čutim težnjo po ljubezni do vseh ljudi. Ta mi daje zvestobo do evangeljske postave v spoštovanju mojih pravic in pravic drugih ter mi brani, da bi komur koli škodoval".

V vseh teh besedah je preprosta, neponarejena človeškost.

Dobroti je lastno, da se ne zapira. Njena sila se nujno usmerja v ljudi in v svet. Njeno bistvo je: razdajati se. Janez XXIII. je svet toplo ljubil. In sicer ves svet: "Čutim težnjo po ljubezni do vseh ljudi".

Posebno kot papež se je zavedal, da se mora dajati **vsemu** svetu. V njegovem dnevniku iz leta 1959 najdemo zapisek: "Odkar me je Gospod . . . določil za to veliko službo, čutim, da več ne pripadam nobeni posamični stvari v življenju: ne družini ne zemeljski domovini, ne narodu, ne posameznostim na področju študijev, načrtov, čeprav dobrih . . . Ves svet je moja družina. Ta čut vesoljne pripadnosti mora dajati smer in živahnost moji misli, mojemu srcu, mojim dejanjem".

Ob tem obratu v svet se je Janez XXIII. izkazal v vseh lastnostih pristne dobrote: v dejavni socialni zaskrbljenosti; v globokem spoštovanju do vsakega človeka; v čutenju z njim, tudi z drugače mislečim, z nekristjanom, ateistom; v preprostosti, skromnosti, neponarejeni ponižnosti. V tej ponižnosti ima svoje korenine njegova pokorščina. A ta je predvsem pokorščina Bogu, Duhu, zato pa tudi zgodovini in razvoju, ki ju Duh preveva in vodi.

Prav iz občuta lastne povezanosti z Duhom pa izvira poznani Janezov optimizem in njegov drzen pogum. Sam piše leta 1959 v dnevnik:

"Čutim se v pokorščini v vsem. In ugotavljam, da mi ta drža v velikih in majhnih rečeh podeljuje silno moč drzne preprostosti (audace semplicita). Ker je vsa evangeljska, izziva in dosega splošno upoštevanje".

Tak je bil Janez XXIII, to je njegov **notranji** obraz. — (MOST, Trst.)

SOLZE V OČEH

1. Burnik

*Je že tako —
drugače menda bi ne moglo biti.*

*Premalo je ljubezni,
preveč je goljufij, umorov in laži.*

*Ako vsega tega bilo ne bi,
bi bili mi kot vklejane papige,
brez smeha in brez vsake brige,
krakajoči vrani — in brez solz v očeh.*

Misli, August, 1967

NE, DUHOVNIKA BI NE VPRAŠAL

Dr. Janez Janžekovič

NEKAJ ČASA SEM SE UKVARJAL z mislijo, da bi poslal nekaterim osebno pismo: Kaj je po vašem prepričanju smisel življenja?

To vprašanje, prosim, razumite tako, kakor če bi vprašal nekoga, ki je v vlaku ves zatopljen v to, kako se bo najudobneje namestil, kam se pravzaprav pelje. Ali mu je bivanje na vlaku edini smoter, ali mu je vožnja samo sredstvo, da nekam pride?

Ali ima po vašem mnenju življenje tak celosten smisel, ki se mu morajo podrediti vsa vaša dejanja, ali pa ni nič drugega kot vsota drobnih zadevic, ki se z njimi dan za dnem ukvarjamo in ki so same sebi edini smoter — ali kvečjemu sredstvo za tisto izmed njih, ki se nam v neki dobi zdi najvažnejša?

Ali so izleti in avto, ki mi izlete omogoča, nikomur podrejen smoter, ali je samo eden izmed pripomočkov, da morem vršiti svojo življenjsko nalogo?

Če je samo sredstvo, kaj je potem po vašem mnenju smisel in smoter življenja? Morda pa moram vprašati, kaj je pravzaprav vaša življenjska naloga.

Ali nam je po vašem mnenju življenjska naloga od koga dana, recimo od narave, ali pa smo slučajno; brez vsakega namena in smisla tu in sme vsak zase tej nesmiselni zadevi bodisi dati poljuben smisel, bodisi pustiti jo brez smisla?

Z eno besedo: ali sme po vašem mnenju živeti človek, kakor hoče in more, ali pa ima kake dolžnosti, kako nalogo, kak zadnji, najvišji smoter, ki mora imeti voljo, da ga doseže?

Celo vrsto naslovov sem imel pripravljenih.

Mislil sem na zdravnika, na gledališkega igralca, na častnika, na leposlovca, na politika — tudi kak komunist bi bil vmes.

Kaj pa duhovnik? Ne, duhovnika bi pa ne vprašal. Duhovnik bi mi odgovoril, kaj pravi moralca, ki se opira na razodetje, mi se pa sprašujemo, kaj pravi naravna zdrava pamet.

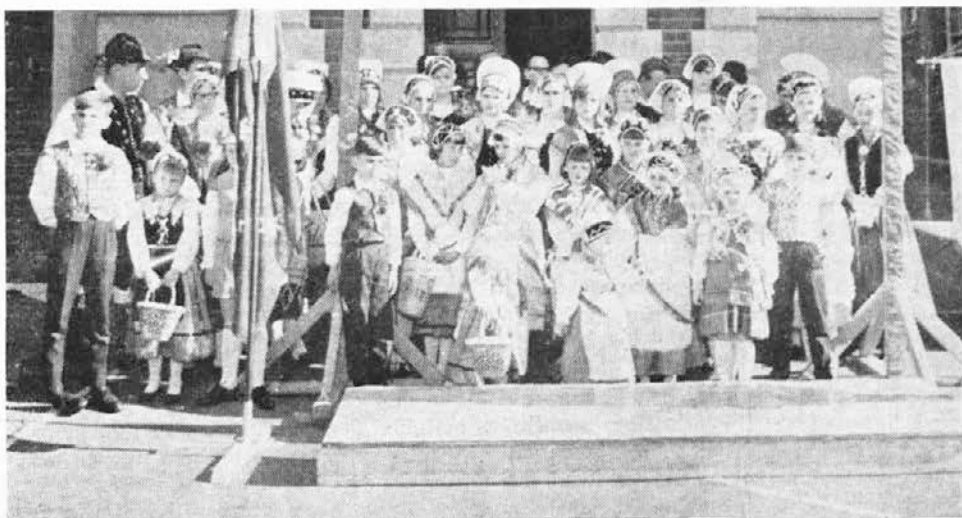
Tudi kakšno kmečko mamico bi morda vprašal. Kaj neki bi rekla? Bojim se, da bi nič ne pomislila, v kaj je v resnici usmerila svoje življenje, marveč bi mi odgovorila iz katekizma: Na svetu sem zato, da bi prišla v nebesa.

Že, že, bi ji dejal, toda nebesa, to je že plačilo, to je božja zadeva. Bog je plačnik. Kaj je pa vaša zadeva?

Marsikak preprost vernik morda misli, da življenje nima nobene posebne naloge, da potem takem ni treba ničesar *storiti*, marveč zadošča, če "ne grešiš" in da je zato najbolje umreti kot "nedolžen otrok".

Moje pismo ni bilo nikoli odposlano in svojega vprašanja nisem zastavil nikomur.

Skušajmo sedaj (vsak zase) premisliti, kakšen smisel bi utegnilo imeti človekovo življenje. (Iz knjige: SMISEL ŽIVLJENJA)

Narodne noše ob novi maši v Paddingtonu

Dr. Anton Trstenjak:

ČE BI ŠE ENKRAT ŽIVEL

Bi se (spet) poročili?

ODGOVORI NA GORNJE VPRAŠANJE v naši vprašalni poli nam pokažejo dve zelo vidni zanimivosti. Skoraj tri četrtine ljudi bi se poročilo, ali spet poročilo, če bi imeli priložnost še enkrat živeti. Je pa razlika med moškimi in ženskami. Moških bi se hotelo poročiti blizu 77%, ženskih pa le 58%. Razumljivo pa je, da želja po zakonu upada z leti, toda spet veliko hitreje pri ženskah kot pri moških. Kar ginljivo je brati, da si komaj 30-letna zakonska žena želi ostati sama: "Moja edina želja je še, da bi vsaj nekaj let lahko živela svoje življenje, neodvisno od vsakogar. Moje življenje je zanimiv roman. Živim in delam vse proti svoji volji in čustvom. Toda tako je. Vse je treba prenesti in žrtvovati zaradi otrok, čeprav vem, da od njih nimam kaj pričakovati — niti hvaležnosti ne".

To bi se reklo, da znajo ženske s svojimi življenjskimi silami in zahtevami bolj varčevati, da z njimi bolje gospodinijo, da znajo z njimi previdneje ravnati. Po svojem naravnem nagnjenju razodevajo "čustvene ženske" mnogo večjo treznost razuma kot "razumarski moški".

Skoraj bi mogli v tej zvezi narediti sklep: manj ko človek od življenja zahteva, več dobi; manj ko življenje uživa, delj ga uživa. Seveda utegne veliko število žen tej misli dati dopolnilo v nasprotnem smislu: bolj ko človek trpljenje vdano prenaša, delj ga mora prenašati. Je pač tako: Če človek prepušča delo in trpljenje razvoju, s tem življenjskim silam pomaga, da se raztegnejo v časovno daljavo in "čas ozdravlja rane". Če pa skuša s preveč napornim in nasilnim delom priti do hitrih učinkov, življenjske sile naglo izgorevajo in se predčasno izčrpajo. Ženska narava je tu zastopnica "matere zemlje" in se upira modernemu hlastanju in blaznemu tempu — tudi avtomobile vozijo ženske kljub hitremu refleksu povprečno znatno počasneje. Pri vsem tem pač instinktivno čutijo, kako neumno je naglo drveti svojemu koncu naproti.

Razočaranje nad zakonom

Odgovori na vprašalno polo so ugotovili, da bi se približno 70% odstotkov poročilo — ali prvič ali ponovno. Podrobno pregledovanje odgovorov nam pa pokaže, da ljudje izgubljajo ali dobivajo veselje do zakona vzporedno s tem, v koliko so z zakonom v sedanjem življenju zadovoljni ali pa nad njim razočarani. Celo tako daleč gre ta vpliv, da nas vodi do zaključka: kdor bi se ne hotel več poročiti z isto osebo, se po večini sploh ne bi več poročil.

Pač pa je tu zanimiva razlika med moškimi in ženskami. Ženske se v mnogo večjem številu izjavljajo proti zakonu z isto osebo, s katero so zdaj ali so bile poročene. Torej so mnogo pogostejše razočarane kot moški. To razočaranje je največje pri mlajših ženah, dočim se starejše ne izražajo več tako ostro.

Izjave, ki jih ljudje glede tega dajejo, so pa enako zanimive tudi v načinu, kako se izražajo. Človeka kar spreleti, ko bere odgovor na vprašanje, če bi se hoteli spet poročiti z isto osebo. Odgovori so: Hvala! — Ne, ne želela bi svojega življenja nobeni ženski. — Ne, ker žena mora preveč pretrpeti, preveč preizkusiti. — Mož je pijanec, a mu tega nikoli ne očitam. Povejte tudi drugim, naj v življenju vztrajajo. — Ne, če bi bila v novem življenju spet ženska, se ne bi spet poročila. — Bi se, če bi bil mož vreden spoštovanja in ljubezni. — Ne vem. — Rada bi umrla. — Da, če bi odpravili alkohol. — Ne! Pa vendar je bil moj zakon od moje strani sklenjen iz velike ljubezni.

Anketa je pokazala, da tudi drugi ali tretji zakon — vdovec in vdov — navadno ne prinese izboljšanja in le malokdaj prihrani razočaranje. Vendar 40-letni delavec piše: S sestro pokojne sva se sporazumela in sklenila drugi zakon in smo vsi hvalježni in srečni. Petdesetletna žena piše: Ker sem bila po prvem možu vdova, bi se z njim zopet poročila, ker je bil zelo dober in pošten. Pa tudi z drugim zato, ker je bil zelo dober, pošten in lep in mlad in ker imam otroke z njim.

Mnoge pa k izbiri med prvim in drugim kratko zapišejo: Z nobenim! Vse preveč je bilo razočaranja, odpovedi, žaljenja in vsega hudega. — Mo-

ški pogosto pišejo: ne s prvo ne z drugo ne s tretjo, z novo!

Piše 40-letna žena, samska: "Človeku je dano, da sluti, v kateri družbi bo našel pravo ozračje za svoje 'ups and downs in life'. Ljudje se mi zde v nekem smislu podobni kemičnim prvinam. Nekatere so malovalentne, druge pa večvalentne. Te se lahko vežejo v več valencami na drugo prvino ali pa na več drugih prvin: lahko pa se vežejo, tudi tako, da nekaj valenc ostane prostih".

To res velja tudi o človeku, ko se kot posameznik "spoji" v zakonskem življenju tako, da sta dva "eno telo". Nekateri ognjevit postanejo v zakonu kakor voda, ki pogasi vsak požar; drugi, prej dobričine, se razvijejo v zakonu s svojim zakoncem v strup, ki mori vsako sožitje. Nekoč se je neki zet pritožil čez ženo svojemu tastu, češ da je uporna in zadirčna. Tast mu je odgovoril s pomenljivimi besedami: Dal sem ti za ženo svojega najboljšega otroka, ki me je vedno na besedo z veseljem ubogal in nikoli ugovarjal. Če je zdaj pri

vas drugačna, ste drugačno naredili — pri vas! — In zet je zamišljen odšel.

Prvina — žena — je bila dobra, pač pa so bile druge prvine — elementi — s katerimi se je zvezala, takšnega značaja, da so dale v novi mešanici (družini) — strup. Sicer pa bo menda razlika med moško in žensko brezobzirnostjo približno taka, kakor je med samozavestnim medvedom, ki po hosti vse polomasti, in med vodo, ki se skromno zgubi med drevjem in zelenjem pod zemljo, iz katere pa po sili naravnih zakonov privre na dan tam in takrat, kjer in kadar najmanj pričakujemo.

Neka kmetica je pomenljivo odgovorila: Poročila bi se s svojim prvim fantom. S tem je nehoti odprla celo novo poglavje: mnoge žene namreč v svojem zakonu nikoli ne pozabijo svoje prve ljubezni, s katero se pa iz kakih razlogov niso poročile. V novem življenju, če bi ga bile deležne, se jim hoče, da bi se tisto zgodilo. Morda bi bil to samo poskus, ki bi se utegnil izkazati kot neuspešen. V tem smislu je odgovoril neki kmet z veliko modrostjo: Poskusil bi še enkrat . . .

PRIPRAVA ZA ZAKON V MARIBORU

V okviru verskega pouka za študente so imeli deset večerov po vrsti poseben tečaj o krščanskem zakonu. To je bilo letos že tretje leto. Vsako predavanje je trajalo eno uro, nato je sledila debata za kake pol ure ali več. Udeležencev fantov in deklet je bilo do 80 ali 90.

Vsi poslušalci dobijo tiskano potrdilo, da so tečaj z uspehom končali. S tem dokumentom v roki so oproščeni posebnega pouka pred zakonom, kadar se zanj odločijo. Poročilo poudarja, kako prav je to, zakaj tik pred poroko imajo ženini in neveste tako ali tako polno drugih zadev na roki, da se za poseben zakonski pouk ne morejo prav zbrati. Duhovnik jim le prevečkrat zaman govori.

Udeleženci tečaja so zelo hvaležni, da imajo priložnost za tak pouk. List DRUŽINA navaja nekaj mnenj iz ust udeležencev in udeleženk:

"Tako odkrito in spoštljivo je bilo vse povedano, da človek kar obstane in se zamisli".

"Take tečaje bi morali razširiti na vso Slovenijo."

"Spoznanja s tega tečaja bom s pridom uporabljal v debatah s kolegi in kolegicami."

"Takšen pouk je nujno potreben."

"Spoznala sem, da zakon ni ne pravljica ne mučilnica."

"Nisem pričakoval kaj tako globokega, resnično lepega in predvsem — življenjskega".

"Ta predavanja bi morali izdati v knjigi".

IZ DNEVNIKA NEVESTE

Včeraj je prišlo Pavlovo pismo. Potem sva se dobila. Dolgo sva stopala brez besed, nazadnje me je prijel za roko. Nič ni bilo treba besed. Tih, vdan poljub je povedal vse.

Kdor zna trpeti, ozdravi. On in jaz sva v teh dneh postala drugačna. Bolj tiha. Nisva v vsem edina, toda ni sile, ki bi naju zdaj ločila. Čisto novo veselje je v naju, veselje, ki krepi. Tudi ljubezen se je spremenila. Pavel je bolj moški in nezahteven. Prej me je samo gnalo za njim. Zdaj se bolj poznavata. Pavel je dejal: Kadar bo spet prišlo kaj navzkriž, bova bolje vedela, kako bova krizo prebrodila. Bo že šlo.

Včasih si mislim, da Pavlova vernost ni prevelika. Ne vem, kdaj je bil zadnjič pri spovedi. Zdi se, da je imel o dekletih drugačne predstave, kakor je zdaj med nama. Kmalu mu bom morala govoriti o veri. Saj se je med nama vnela kriza zaradi verskega gledanja na življenje mladih.

Še se bova morala razgovarjati. Kakšna poroka naj bi to bila, če bi ne bila v najvažnejših vprašanjih, ki zadevajo življenje, edina? Ali naj bom sužnja? O, Bog, kako težko je biti zaročen! Prihodnost ni le v mojih rokah. Le kako bova potrkala pri župniku? Ne razujem, zakaj ima Pavel strah. Kolikorkrat smo se še srečali, smo se lepo pomenili. Zato upam, da bo vse dobro, samo da se vsem demo z župnikom k najvažnejšemu razgovoru. (DRUŽINA)

Izpod Triglava

EDVARD KARDELJ je nekje zapisal o slovenstvu: Kakor je narod nastal na osnovi specifične družbene delitve dela skozi epohe kapitalizma, take bo kot določena družbena kategorija z nastankom novih oblik in obsegov družbene delitve, ki jo bo prinesel socialistični oziroma komunistični družbeni red, tudi postopoma izginil z zgodovinske pozornice. — Kardeljeve misli pobija znova v tržaškem ZALIVU Boris Pahor in med drugim pravi: Ponavljam, da sem za laično družbo, a če se bom v stiski moral odločiti za to, kar je za narodno skupnost koristnejše, potem bom rekel: Prav, rajši naj krščanstvo rešuje narodnost, kakor da ga ne rešuje nihče.

BOJAN ŠTIH V MURSKI SOBOTI je zapisal: Prav vseeno je, ali imamo eno tovarno več ali manj, zlasti še, če moramo podpirati nekatere tovarne in nadomestovati njihove izgube samo zato, da se lahko pohvalimo z obličjem industrijske države. Nikakor pa ne moremo živeti brez prosvete, kulture in umetnosti. Seveda lahko živimo, toda le tako, da se odpovemo svoji zgodovini, svojo prihodnost pa prodamo grabežljivim tujim rokam, a slovenskega človeka spremenimo v mutastega termina in občudovalca zlatega teleta.

V MARIBORU JE ZALOŽBA "OBZORJE" izdala novo knjigo s pesmimi Josipa Murna-Aleksandrova. Izšle so v zbirki Iz Slovenske kulturne zakladnice. Obširno spremeno besedo knjigi je napisal Jože Snoj.

PET NOVOMAŠNIKOV iz ene same družine se obeta sloveski hiši v fari sv. Eme v mariborski škofiji. Pišejo se Krašovec, po domače se reče pri Marinškovih. Kmečka hiša, bilo je 9 otrok. Najstarejši je med letošnjimi novomašniki, trije za njim so še v bogoslovju, pa imajo že preračunano, kdaj bodo zapeli prvo glorio. Peti je še v ljudski šoli, pa je že odločen, da pojde za brati pred oltar. Sliko štirih v talarju so prinesli listi v Ameriki. In to je mogoče, bo rekel kdo, v "današnji" Sloveniji? Mora že biti, ko je pa res! Celó sliko očeta in matere Jožeta in Marije Krašovec, smo videli v tisku, da še bolj drži.

VERSKI LIST "DRUŽINA" v Ljubljani je dobil dovoljenje, da poveča naklado od 105,000 na 115,

000. Toliko ga zdaj tiskajo vsakih 14 dni. Brez ovir gre list tudi čez mejo in ga precej prodajo v Primorju in na Koroškem, pa tudi med izseljenci. Vlado doma radi vidijo ta promet. Seveda nad DRUŽINO niso navdušeni, zato pa toliko bolj nad — devizami!

ZEBOTOVA KNJIGA "Slovenija včeraj, danes in jutri", ki je izšla nedavno pri Mohorjevi v Celovcu, je v domovini naletela na hudo obsodbo. Ljubljansko DELO je pisalo o njej pod naslovom: Belogardističen pamflet. Kmalu potem je prišla uradna prepoved uvažanja in širjenja te knjige. Čutijo, da je najbolj nevarna mladini, zlasti sinovom vladajočih komunistov. Mnogi se čudijo, zakaj je bila potrebna izrecna prepoved. Knjige, ko itak prepoved velja za ves izseljenski tisk, razen kakega Novega lista v Trstu, ki je titovcem naklonjen. Nekateri hočejo vedeti, da je prepoved prav nalašč zato izrecno dana, da bi knjiga zbudila pozornost in zanimanje. Saj so tudi pri koritih ljudje, ki želijo, da bi se knjiga doma brala in širila. Z javno prepovedjo so to gotovo dosegli, "tihotapci" dobro vedo, kako spraviti čez mejo prepovedano blago.

LJUBLJANA IMA med 17 sedanjimi župniji — mi celih 7, ki štejejo dosti več kot 10,000 prebivalcev, od teh sedmih so pa tri, ki imajo kar 18,000 ljudi. Teh 17 župnij ima 46 dušnopastirsko delujočih duhovnikov, torej niti ne tri za vsako župnijo. Res je poleg teh še 48 drugih duhovnikov, ki imajo drugačna opravila, pa vendar mnogo pomagajo po župnijah. Kljub temu je sorazmerje kričeče. (Tako je napisal rajni kanonik Franc Glinšek).

AKCIJO ZA VARSTVO NARAVE zahteva Prirodoslovno društvo v Sloveniji skupno z drugimi podobnimi organizacijami. Onesnaženje zraka že presega ponekod dopustno mejo, pravijo, pitna voda postaja problem. Nenačrtno zidanje novih naselbin jemlje delovnemu človeku prostor za obnovo telesnih in dušnih sil. "Žal, pri nas ni neznano varčevanje na napačnem kraju, hlastanje po naglem dobičku na račun naravnih dobrin in preziranje koristi skupnosti in zanamcev".

NOVEGA NADŠKOFA IMAJO V GORICI v osebi dosedanjega nadžupnika v Monfalcone-Tržiču. Ime mu je Peter Cocolin. Šolal se je v Gorici in slovensko govori že od mladih let. Je prvi nadškof domačin, odkar je moral odstopiti nadškof Francišek Borgia Sedej. Goriški Slovenci so ga z veseljem pozdravili.

IZVIRNO POROČILO IZ TRSTA

Saša Rudolf

ZASTOPSTVO SLOVENSKE SKUPNOSTI iz Trsta je bilo v ponedeljek 3. julija uradno sprejeto v Rimu pri podtajniku predsedstva ministrskega sveta Salizzoniju in prosvetnem ministru Guiju. Gre za sila pomemben dogodek v življenju slovenske manjšine, saj je bil to prvi uradni stik z italijansko vlado v povojni zgodovini tržaških Slovencev.

Predstavniki Slovenske skupnosti: deželni svetovalec dr. Škerk, pokrajinski odbornik Rudolf, član tajništva dr. Poštovan in izvedenec za šolstvo dr. Šah, so seznanili podtajnika Salizzonija o položaju Slovencev v Italiji, o potrebi zaščite manjšine in njenih pravic. Po orisu splošnega položaja, ki ga je podal dr. Poštovan, je dr. Škerk postavil zahtevo po upravnih pooblastilih, ki naj jih osrednja vlada posreduje deželi Furlanija-Juljska Benečija.

Pretežno gre za pooblastila, s katerimi bo deželni svet lahko zakonsko zagotovil pravice slovenskega prebivalstva. O pravici do uporabe materiščine v odnosih z javnimi uradi in ustanovami je podal krajše poročilo pokrajinski odbornik Rudolf. Pri tem vprašanju je bilo med drugim govora tudi o namestitvi v javne službe določenega števila uradnikov z znanjem obeh jezikov. Takšna rešitev iznešenega vprašanja ne bi bila novost, saj je že avstrijska ustava iz leta 1866 predvidevala trojezično uradovanje v javnih ustanovah naših krajev. Podtajnik Salizzoni je poudaril razumevanje do iznesenih vprašanj, vendar je naglasil, da so nujno potrebni nadaljnji sestanki, na katerih bo moč prijeti konkretno reševati posamezna vprašanja.

FILM BEN HUR so kazali po Sloveniji v tako skrajšani obliki, da je teklen okoli 150 minut namesto 230. Tako poroča list DRUŽINA, ki je o tem napisala dosti dolg članek in vsaj narahlo stvar pokritizirala. Sicer pa kritiziranje ni bilo posebno nevarno, zakaj dnevni tisk je o tem veliko povedal in spravil tovariše v precej neprijetne zadrege. Vendar je moralo ostati pri tem, da pač film v celoti "ni ustrezal ideološko" . . . Partija ne da iz rok vajeti, čeprav mnogi ne morejo dovolj opisovati, kako "se je doma že vse spremenilo". Nekaj tega je pač res, povečavati pa nima pomena.

Misli, August, 1967

V popoldanskih urah je zastopstvo Slovenske skupnosti sprejel minister za prosveto Gui. Sestanek je potekal okrog konkretnih vprašanj slovenskega šolstva na Tržaškem. Strokovnjak dr. Šah je ministru in višjim funkcionarjem, ki so prisostvovali razgovoru, predložil vprašanje končne zakonske ureditve didaktičnih ravnateljstev in nadzornika za osnovne šole. Za srednje šole bo že v bližnji bodočnosti izdan ustanovitveni dekret, glede nove strokovne industrijske šole, za katero se Slovenska skupnost že dalj časa poteguje, je minister sporočil, da je njegovo ministrstvo zadevo že pozitivno rešilo, vendar je še v pričakovanju soglasnosti drugih ministrstev. Vsekakor je moč upravičeno upati, da bo šola pričela delovati že s prihodnjim šolskim letom.

Minister Gui je nadalje dejal, da se strinja z zahtevo Slovenske skupnosti, da morajo imeti profesorji slovenščine ustrezno izobrazbo, in je zato sprejel predlog zastopstva, da se na tržaški univerzi ustanovi stolica za slovenski jezik in slovstvo. Posebna šolska komisija pri Slovenski skupnosti je v teh dneh že stopila v stik z akademskim senatom na tržaški univerzi, ki mora osvojiti predlog in ga predložiti ministrstvu. Zastopstvo Slovenske skupnosti se je na sestanku s prosvetnim ministrom dotaknilo še nekaterih drugih perečih vprašanj slovenskega šolstva, med temi slovenskih uslužbencev pri šolski upravi.

Predstavniki Slovenske skupnosti je spremljal tržaški poslanec Belci, saj je uradni sprejem slovenskih zastopnikov v Rimu spadal med točke politično-upravnega sporazuma, ki ga je Slovenska skupnost podpisala s strankami leve sredine za sestavo odborov pri tržaški pokrajinski in občinski upravi.

ROMANJA K GOSPE SVETI na Koroško so se po prepovedi velikega skupnega v maj vršila v manjših skupinah. Na enem takem romanju je dejal mariborski škof dr. Držek: Sveti Modest in drugi irski misijonarji so imeli pri svojem delu uspeh med Bavarci in Slovenci, ker so oznanjali Kristusov evangelij v duhu enakopravnosti in bratstva vseh narodov. Zato je bilo njihovo delo blagoslovljeno in uspešno.

KAKO JE RUDA JURČEC

ZAČEL PISATELJEVATI

RUDA JURČEC, predsednik Slovenske Kulturne Akcije v Argentini, pisatelj, člankar itd., nam je znan še posebej po svoji knjigi **SKOZI LUČI IN SENCE**. Sedaj je izšel II. del te knjige — pisateljevo doživljanje v letih 1929 — 1935. Za količjak izobražene rojake prezanljivo branje. DRUGI del obsega skoraj 600 strani in vrsto slik. Cena knjigi pri nas je vezani 5 dol., broširani 4 dol. MISLI sprejemajo naročila. Tu objavljamo košček zanimivosti iz knjige. — Ur.

KDAJ SEM ZAČEL PISATI PROZO — časnikarstvo je bilo samo izhod v sili — ne bi mogel točno razložiti. Res mi je Jože Pogačnik (zdaj ljubljanski nadškof — ur.) tiskal prvo novelo v marijaniškem Plamenu z naslovom Dva brata in jo je Narte Velikonja na sestanku literarnega krožka prebral in analiziral.

Vendar sem ohranjal do nje podoben odnos kakor v ljudski šoli, ko nam je (nadučitelj) Rajšp v zadnjem razredu naročil, naj v domači nalogi popišemo, kar nam pač pride na pamet. Misel je bila predrzna in niti slutili nismo, da je v bistvu imela literarne namene.

Čez nekaj dni sem vrnil zvezek s spisom "Naša kokoška." Zgodilo se je, da se je naši mani rodilo eno samo pišče; koklja ga je takoj prepustila Usodi. Otroci smo ga prenašali na pašo, mu tolkli s prsti ob tla, kakor bi morala delati koklja, in ga učili jesti, nosili smo ga napajat in tako je pišče zraslo po svojevrstnih zakonih. Kakor je vsako pišče tekalo za kokljo-mamico, tako je naše pišče tekalo za nami. Poznalo nas je po glasu, in ko je bilo malo večje, nas je ločilo in se odločalo, za kom bo šlo na pašo.

Iz piščeta je postala kokoška in se ni pridružila skupini, ki jo je imel pod poveljstvom petelin. Ko so druge kokoši, njegove zakonske polovice, mirno korakale za njim in mu bile vdane, kakor se spodobi, se je ona zjutraj odcepila od njih in hodila za nami po mestu, kakor se ji je zljubilo. Najraje je šla za mano v trgovino, ki smo jo imeli za oglom, kakih sto metrov daleč. Ko se je v trgovini najedla in napila, se je sama vrnila na dvorišče in čakala, kdaj smo bili otroci toliko urejeni, da

je mogla z nami v park na pašo ali na sprehod v mestno grabo.

Celo mesto je našo čudno kokoško poznalo in se nanjo navadilo ter se ni v ničemer vznemirjalo. Hudo je bilo samo za nas otroke in sicer v poletnem času, ko smo bili bosi. Kokoška bosih nog ni mogla videti. Komaj smo pritekli v sobo ali trgovino in je bila blizu, se je besno zagnala v nogo in včasih s kljunom prebila kožico, da se je pokazala kri. Za dekljice ni bilo hudo, ker so takoj počepnile in s kiklico zakrile boste noge, fantje pa smo se reševali tako, da smo skakali na stole ali pa se zagnali na mizo in obsedeli v primerni višini.

Kaj je bilo primernejše za domačo nalogo kot popisati to kokoško in njene navade?

Vem, da sem vnesel celo imena prijateljev in prijateljic, ki jih je kokoška poleti do krvi oklala. Zvezki so že naslednji dan bili na katedru in Rajšp je najprej prebral zgodbo o kokoški. Dodal je neke opazke o pomanjkljivostih — sicer pa besedovanje zaključil s pohvalo.

Nato je prebral nalogo Slavice Serajnikove, poznejše učiteljice pri Svetinjah, ki je opisala navade njihove mačke. Ohranil sem v spominu učiteljevo pripombo, da snovi ni obvladala, dasi je motiv zagrabila nežneje, globlje od mene.

Vse je ostalo daleč zadaj kot nekaj nepomembnega, samo za Rajšpa zanimivega. Marijaniški Plamen je ostal podoben poskus. Vanj sem verjetno pisal zato, ker sem hotel biti discipliniran član hišnega literarnega krožka.

Časnikarski tisk me je potegnil mnogo močneje, najbrž zaradi ostre aktualnosti, kakor jo je ponujala napeta politična borba v našem mestecu (Ormožu.)

Bilo je v prvi ali drugi gimnaziji, ko sem med počitnicami začel dopisovati v mariborsko STRAŽO. List je izhajal v tiskarni sv. Cirila, najprej trikrat na teden, pozneje pa je moral preiti na enkratno tedensko izdajo, dokler — še pred mojih odhodom v Pariz, ni zamrl. Imel sem vtis, da se je list hotel vrniti med štajerske meščanske sloje, kjer so imeli pristaši liberalne stranke najmočnejši položaj, in je zato rad prinašal kar po dve strani dopisov iz večjih krajev.

Ker v Ormožu ni imel stalnega dopisnika, sem začel pošiljati lokalne novice in tudi že odmeve raznih političnih polemik in dogodkov. Uredništvo mi lista ni pošiljalo — bogve zakaj ne — zato sem hodil po mestu, da so mi list pokazali; tako sem ugotovil, ali je bil prispevek objavljen.

Sosednja, ogelna hiša je bila gostilna, kjer je bila že skoraj petdeset let za natakario ženica zanimivih lastnosti: toliko velika kakor okrogla; vedno zaprta usta, a so oči govorile več, kot bi

mogel najbolj oster jezik; roki, ravno dovolj veliki za nalivanje brizgancev, sta ohromeli takrat, ko je začel pijani gost za mizo prepevati ali celo kvantati. Kadar je slednje preveč stopnjeval, ga je samo pogledala z mrzlimi, sivimi očmi in nisem buka ali čepice in se šel kam drugam odteščevat svojih nemarnij.

poznal pijanca, ki ne bi pri tisti priči pobral klo-

Ravno tisti teden sem poslal Straži daljši dopis in bil ves vročičen, ali bo objavljen. Pomislil sem, da Ankina gostilna mora imeti list naročen. Stekel sem čez cesto in z bosimi nogami obstal pred točilnico, kjer je dostojanstveno urejevala skladovnico visokih kozarcev, ki so služili samo za brizganec.

"Anika, prosim lepo, ali imate Stražo . . ."

Roki z mokrimi prsti sta obstali za hip v višini, ki bi mogla služiti duhovnikom, kadar izganjajo hudobnega duha iz obsedenca, niti jih ni obrisala — mrzla vlaga je komaj vidno zasijala v sivih očeh, glas je zazvenel ledeno mirno:

"Veš, Ruda, jaz pa prav nič ne potrebujem straže. Pri nas kar sama vse postražim."

Obstal sem na mestu brez glasu. Pred golo logiko sem bil brez moči, nisem se pa upal strogi Aniki razložiti, za kakšno "stražo" gre. Ker sem molčal, je gledala name kot na nekaj neobgljene-ga, na gimnazijca, ki mora imeti nekaj čudnega v sebi, ker pri belem dnevu sprašuje za stražo. Seveda; klobučarjev je, pa študent . . .

Stekel sem v sobo, kjer so ormoški liberalni gospodje imeli stalno omizje. Po stari navadi sem spet zagrebel v stran in se zakompleksiral v premlevanje med stražo z veliko začetnico in stražo z malo začetnico, dokler nisem končal pri spoznanju, da zame ni ne ena ne druga — in sem nehal pošiljati dopise v mariborski list.

Aniko sem osumil, da mora biti v njej kaj več kot samo zvestoba mali začetnici: najbrž je vlekla na liberalno stran, dasi je tudi to ni moglo preveč zanimati. One pri stalnem omizju je najbrž sodila tako kot mene: mokri prsti in mrzle oči so za izgon duhov obsedenosti.

IMA 97 LET, PERO MU ŠE TEČE

To je upokojeni župnik *Jurij Trunk* v San Franciscu. Vsak teden napiše še celo kolono v Amerikanskem Slovincu. Na primer tako-le:

Človeštvo je enota. O tem ni prerekanja. Kako se ta enota pojavlja v praktičnem življenju, to je pa drugo vprašanje.

Do velikega napredka je prišlo v zadnji dobi. Prišlo je do organizacije "Zedinjenih narodov — United Nations". Vsi za enega, vsak za vse, tako bi nekako bilo. Kvišku glave, napredujemo! Že organizacija sama je dober pojav.

Organizacija pa še ni delo organizacije. Priznajmo, nekaj se je tudi že naredilo. U.N. je poslegla v marsičem zelo uspešno v zamotana vprašanja. Sedanji predsednik, U-Thant, je zmožen mož.

Nastalo je mnogo narodov, o katerih prej ni bilo ne duha ne sluha, posebno v Afriki in južnih delih Amerike. Ampak gola revščina na mizah in v glavah. Kako tem narodom pomagati? Amerika je odprla špekhamro, poslala za mize. Saj bodo ti novi reveži nas radi imeli, stopili na našo stran. Tudi za glave je bilo to in ono.

Ne kritiziraj. Dvigniti kak narod ni malenkost. Politika zaide tudi na slaba, napačna pota. Na mizah je bilo več, več pa tudi v zibelkah, saj razumete, v glavah pa ni bilo več, še marsikaj škodljivega je bilo v glavah, torej nobenega pravega napredka ni bilo, pač pa tudi dosti strupenega močvirja. Politika: "Delili bomo in mesečne plače bodo", je satanska politika.

Ni čuda, da ne gre. U-Thant, ki je šel na vse kraje, je to videl. Tudi njemu se je posvetilo. Zato priporoča — samopomoč. Tisti, ki nimajo za na mize, nimajo dostikaj v glavah, si morajo pomagati sami. Sami morajo iti na delo za na mize, sami tudi si skušati zbistriti razum, priti do boljših socialnih razmer. Bo začelo svitati tudi v ter zaničnih glavah? Si bodo sami pomagali, kjer je to mogoče, ali čakali, da drugi nekaj pošljejo?

Razmere so postale kritične posebno v južnih krajih Amerike. V Washingtonu to vidijo. Amerika je vozila, pa je bilo le vedno več v zibelkah!

Dne 11. aprila so se zbrali doli v Urugvaju, 19 držav je bilo. Kaj je priporočal predsednik Johnson? "Self-help".

KAJ IN KOLIKO VEMO

O PRETEKLOSTI AVSTRALIJE?

Janez Primožič

OMENIL SEM ŽE DA O GLAVNIH MESTIH Avstralije napišem v posebnem članku. Naj pride ta napoved do izpolnitve v pričujoči številki.

Najprej malo ponovitve. Videli smo, da so prišli prvi Evropejci v Avstralijo kot kaznjenci iz Anglije s kapitanom Cookom v januarju 1788. Pristali so v Botany Bay, ki je današnji Sydney. Razvoj nove dežele, pridobljene za angleško krono, je bil počasen. Toda odkritje zlata in druge okoliščine so pripomogle, da se je vseljevanje povečalo. Ljudje so prihajali morda največ z upanjem, da bodo hitro obogateli. Deloma jih je gnalo v svet zgolj veselje do raznih avantur.

Novi prihajajoči so se naseljevali večinoma po južnih in vzhodnih predelih kontinenta. Severni in zahodni del je ostal sam sebi prepuščen. V glavnem je ostalo pri tem še do današnjega dne, čeprav je po drugi svetovni vojni Avstralija začela za velikopotezno politiko masovnega vseljevanja.

Sydney — najstarejše mesto

Najstarejše avstralsko mesto, prestolica države NSW, je tudi še vedno največje. Šteje že precej nad 2,000,000 prebivalcev. Sprva je bila tudi kaj preprosta kazenska naselbina — velika ječa. Toda odlična luka — Sydney Harbour — je mikala in vabila k hitremu razvoju. Kmalu je postal Sydney prvovrstna trgovska, vojaška in mornariška baza, znana daleč po svetu. Od tu so začeli graditi ceste in železniške proge v notranjost dežele. Industrija raznih vrst je enako kmalu zacvetela. Sydney je bil center vseh podjetnosti širom po novi koloniji.

Melbourne.

Glavno mesto današnje države Viktorije se je sprva imenovalo Dootila. Leta 1837 mu je guverner Bourke dal današnje ime. Anglež Melbourne je bil ministrski predsednik pod vlado kraljice Viktorije, po kateri je dobila svoje ime država, ki ji je Melbourne glavno mesto. Potreba po bančnih operacijah je dvignila Melbourne v avstralski denarni center. Posebno je prišlo to do veljave tedaj, ko so našli zlato in se je denarni promet začel silno razbohotiti. Vse to je tudi pripomoglo k temu, da je Viktorija postala država zase. Zanimivo je, da je bil Melbourne vse do leta 1927 glavno mesto celokupne Avstralije.

Brisbane.

Glavno mesto Queenslanda — Kraljičine dežele — je bilo prvotno prav kakor Sydney zgolj kazenska naselbina. Negov začetek sega v leto 1824. Ime je naselbina dobila po tedanjem guvernerju NSW, ki se je imenoval Thomas Macdougall Brisbane. Polagoma se je naselbina razvila v mesto in postala središče nove države. Njegov današnji razvoj in lepi izgledi za bodočnost dajo upati, da bo mesto uspešno tekmovalo s svojimi sestrami bolj na jugu.

Adelaide

Glavno mesto države Južna Avstralija so ustanovili leta 1838. Ime mu je posodila žena kralja Viljema IV. Mesto je središče trgovine v državi in se bavi v glavnem z izvozom vina, usnja, žita, železnine in avtomobilov. Direktna telegrafska linija preko Darwina v London ima svoj začetek v Adelaidi. Tako tudi prva prekocelinska telefonska linija do Darwina. Potegnjena je skoraj točno po sledih ekspedicije Johna Stuarta, ki je sredi 19. stoletja prvi prehodil Avstralijo od juga do severa, od Adelaide do Darwina.

Perth

Glavno mesto Zahodne Avstralije je oddaljeno od Sydneya preko 2,000 milj. Ima svojo luko Fremantle. Kljub veliki izolaciji Perth se tudi v njem razvija industrija.

H o b a r t

Glavno mesto šeste avstralske države — Tasmanije — je bilo ustanovljeno leta 1804 ob reki Dervent, imenovano po tedanjem državnem tajniku za kolonije. Tasmanija je znana po dobri in zmerni klimi in je bila primerna za eno prvih kolonij na avstralskih tleh. Dežela je zlasti znana po svojih odličnih jabolkih. Vsako leto v marcu je luka polna ladij za izvoz jabolk.

D a r w i n

Visoko na severu avstralskega kontinenta je majhno mesto Darwin, ki je glavno mesto Severnega Teritorija, še ne v državo povzdignjenega dela dežele. Prvotno njegovo ime je bilo Palmerston, pozneje so ga spremenili v Darwin. Kot že znano, je vsa pokrajina Severnega Teritorija pod upravo zvezne vlade v Canberri.

Canberra

Zvezna avstralska prestolica je pravi Benjamin med avstralskimi mesti, saj ima za seboj še dokaj kratko zgodovino. Leži kakih 300 milj severovzhodno od prejšnjega glavnega mesta Melbourne. Načrt za Canberro je napravil ameriški arhitekt Walter Burley Griffin iz Chicaga. Za glavno mesto so jo določili že leta 1908, vlada in parlament sta se pa v njej nastanila leta 1927. Mesto Canberra in precejšnja okolica tvorita upravno področje zase — A.C.T.

DOBROVO v Brdih — domovini pesnika Gradnika

UMRL JE V LJUBLJANI pesnik dr. Alojzij Gradnik v svojem 85. letu. Spadal je med vrhunce slovenskega pesništva. Izdal je več zbirk pesmi in veliko tudi prevajal. Po žalnih slovesnostih v Ljubljani so rajnikovo truplo prepeljali v njegova rojstna Brda, v Medano. Tam je nekaj časa ležal na mrtvaškem odru, nakar se je razvil pogrebni sprevod: do cerkve civilen, od tam na pokopališče verski. Ob odprtem grobu je imel glavni govor rajnikov osebni prijatelj in dušni pastir p. Roman Tominec, župnik v Bežigradu. On ga je tudi prevedel za odhod v večnost.

O MAJNIŠKI DEKLARACIJI je dnevno časopisje doma molčalo, kakor je bilo priakovati. Z zelo lepim člankom se je pa spominu nanjo ob 50-letnici oddolžil znani publicist Lojze Udé v reviji "Naši razgledi" in pravilno poudaril njen pomen v narodnostnem in kulturnem življenju Slovencev.

V MORAVČAH POD LIMBRSKO GORO je bilo takoj po vojni 250 komunistov, zdaj jih je še 17. Tako ugotavlja domači komunistični list in z njegove razlaga, zakaj je do tega prišlo. Komunisti so obetali prave čudeže, ko bo zemlja okoli Moravč rodila po volji in pod oskrbo komunističnih načrtov, v resnici so pa zemljo kmetom pobrali, nato jo pa pustili samevati lepo "arondirano", kakršna je še danes.

Misli, Avgust, 1967

TRENUTEK OB JEZERU YAMANAKA

Vladimir Kos, S.J., Tokio

(Pesem posvečena skritemu jubileju prijatelja)

SE ENKRAT SI VITKA DREVESA PODALA
ROKE SO

V PRAZNINO.

SONCE V SREDINI, SONCE V SREDINI
JE VZKLILLO V SVOJ ZADNJI PLES.
POTEM JE JEZERSKI VETER ODRINIL ČOLN
OD BREGA V ZELENI MRAK.

OSTANI! ZAPROSIL SEM SONCE

— TAKO KOT ME PESMI UČIJO —

MREŽE SO POLNE BISEROV . . .

HIŠE PRIPRAVLJAJO RIŽNO JED . . .

OSTANI!

DOTLEJ, DA TEMNO SRCE DOUME TAJNO
NA DNU SMEJANJ.

SE ENKRAT SO VESLA VZPLAMTELA
IN MRAK JE IZBRISAL STOPINJO.

K BUKVI NASLONJEN REČEM:

LE KAK MORA BITI SVETLOBE SVET,
DA ZMERAJ SE VRAČA K NJEMU.

LAHNO POBOŽAM LES BREZ ODGOVORA.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

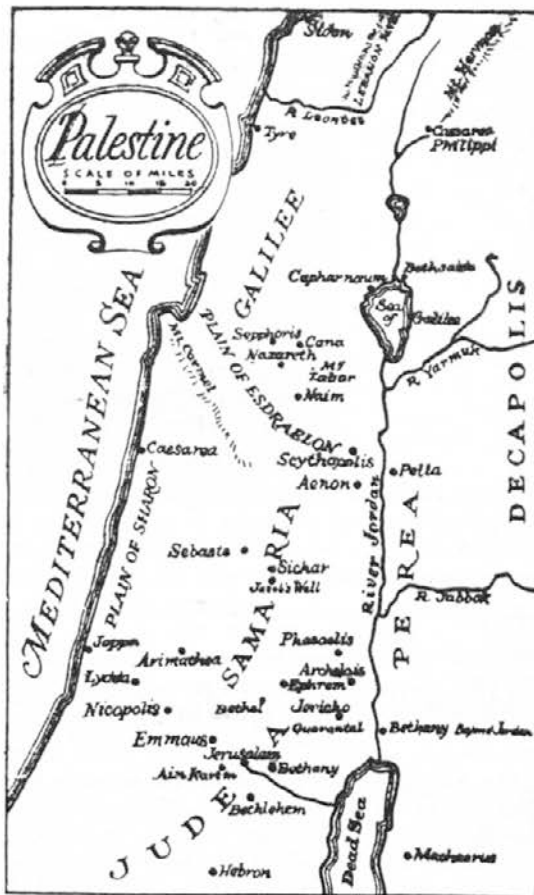
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

MARIJA MAZILI JEZUSA

Sest dni pred veliko nočjo je Jezus prišel v Betanijo, kjer je bival Lazar, ki je bil umrl in ga je Jezus obudil od mrtvih. Napravili so mu tam gostijo in Marta je stregla, Lazar pa je bil eden izmed tistih, ki so bili z njim pri mizi. Marija je vzela funt dragocenega olja in ga izlila na njegovo glavo, mazilila njegove noge in jih obrisala s svojimi lasmi in hiša se je napolnila z vonjem olja.

Ko so učenci to videli, so bili nejevoljni in so govorili: Čemu ta potrata? Rekel je tedaj eden izmed njih, Juda Iskariot, ki ga je pozneje izdal: Zakaj se to olje ni prodalo za tristo denarjev in razdalo ubogim? — Tega pa ni rekel, kakor da bi imel skrb za uboge, ampak ker je bil tat in je imel denarnico ter je izmikal, kar se je vanjo devalo.

BILO JE KAKOR ZA POGREB

Dogodek se je izvršil v soboto pred svetno nedeljo. Verjetno je Jezus z učenci in drugimi romarji prišel do Betanije v petek zvečer. Ondi je prenočil. Sobotni dan je dovoljeval zelo kratko potovanje, zato so ostali v Betaniji in neki Simon Gohavec je porabil priložnost za pogostitev. Povabil je Jezusa z učenci in Lazarjeve.

Dragoceno olje je verjetno imela Marija še izza časa Lazarjevega pogreba, ko na njegovem truplu niso vsega porabili. Marija je nekako slutila, ali celo prav dobro vedela, da so to zadnji dnevi Jezusovega življenja. Zdelo se ji je, da mrtvega trupla Učencikovca ne bo mogoče po vseh predpisih maziliti za pogreb, pa si je zamislila nekak pogrebni obred vnaprej.

Jezus jim je rekel: 'Kaj delate ženi težave? Saj mi je dobro delo storila. Uboge imate vedno med seboj, mene pa nimate vedno. Ko je namreč razlila to olje na moje telo, je to storila za moj pogreb. Resnično, povem vam: kjerkoli po vsem svetu se bo oznanjal ta evangelij, se bo tudi to, kar je ta storila, povedalo v njen spomin'.

SLAVNOSTEN VHOD V JERUZALEM

In zvedela je velika množica Judov, da je Jezus tam, in prišli so ne le zaradi Jezusa, marveč da bi videli tudi Lazarja, ki ga je bil obudil od mrtvih. Sklenili pa so veliki duhovniki umoriti tudi Lazarja, ker je mnogo Judov zaradi njega odhajalo in verovalo v Jezusa.

Ko je drugi dan velika množica, ki je bila prišla na praznik, slišala, da prihaja Jezus v Jeruzalem, so vzeli palmove veje, mu šli naproti. Ko so prišli do Betfage ob Oljski gori, je poslal Jezus dva učenca ter jima naročil: "Pojdita v vas, ki je pred vama, in takoj bosta našla oslco privezano in žrebe pri njej. Odvežita ju in pripeljita k meni. In če bi vaju kdo vprašal, recita: Gospod ju potrebuje, in takoj ju bo pustil."

To pa se je zgodilo, da se je spolnilo, kar je bilo napovedano po preroku:

"Povejte hčeri sionski:
Glej, tvoj kralj prihaja k tebi,
krotak in sedeč na osliču,
žrebetu vprežene oslice."

Tega njegovi učenci sprva niso razumeli; ko pa je bil Jezus povešan, so se spomnili, da je bilo to o njem pisano in da so mu to storili. Učenca sta šla in storila, kar jima je bil Jezus naročil. Pripeljala sta oslco in žrebe; in položili so nanju svoja oblačila in je sedel nanja.

Zelo veliko ljudi je zagrnilo na pot svoje plašče; drugi so pa sekali vejice z dreves in jih stlali po poti. Množice pa, ki so šle pred njim in za njim, so vzdikale:

"Hozana sinu Davidovemu!
Blagoslovljen,
ki prihaja v imenu Gospodovem!
Hozana na višavah!"

Nekaj farizejev iz množice mu je reklo: Učeničnik, posvari svoje učence! — Odgovoril jim je: "Povem vam, če ti umolknejo, bodo kamni vpili."

Evangelist Janez omenja samo Judeža, da je godrnjal, pa ne z dobirm nemenom. Iz Matejevega evangelija vemo, da so tudi drugi učenci sprva imeli to za potrato. Toda Jezus je Marijo pohvalil in razložil pomen maziljenja. S tem je potrdil Marijino slutnjo, da odhaja v smrt. Njegova napoved, da bo res svet zvedel za Marijino dejanje, je izpolnjena s tem, da so ga evangelisti opisali.

JEZUS ZADNJIKRAT JAVNO POČEŠČEN

V nedeljo so pač nekateri romarji na vse zgodaj nadaljevali pot v Jeruzalem. Povedali so o Jezusu, da se mudi v Betaniji, pa tudi zgodbo o Lazarjevem obujenju so pripovedovali. Verjetno do tega dne v Jeruzalemu še ni bila znana. To je dvignilo ljudi, da so šli Jezusu naproti in komaj čakali, da bi ga navdušeno pozdravili. To je toliko bolj razumljivo, ker vemo, da so tudi sicer pošiljali romarjem naproti bolj ali manj uradne delegacije, med njimi tudi kake farizeje. Množica je zavihrala v navdušenju, čeprav še nikakor ni imela pravega umevanja za Jezusov nastop. V njem so pač še vedno videli svetnega kralja. S palmovimi vejami so v tistih časih slavili zmagovalce, ko so se vračali z bojnih poljan v domovino. Pogrinjanje plaščev na pot je pomenilo nadomestiti preproge, na osliču so plašči nadomestili sedlo. Žrebe še ni bilo vajeno nositi jezdece, toda Jezusu se je živila lepo pokorila.

Pogosto evangelisti poudarjajo, kako so se na Jezusu izpolnjevale napovedi prerokov starega zakona. Tako tudi tu. Zato je zadeva z osličem precej na široko opisana, pa ne v vseh evangelijskih do pičice enako. Nekateri omenjajo samo osliča, žrebe, Matej pove, da sta učenca privedla tudi oslco, da bi žrebe ne pogršlo matere. Ves prizor z žrebetom in božjim jahačem na njem poudarja Jezusovo skromnost, krotkost in miroljubnost.

Kaj razumljivo je, da se tak spreved, slavnosten kot je bil, ni mogel vršiti brez glasnega vzklíkanja množice. Vzklik "hozana" ni bil v tem primeru nič novega. Rabili so jo ob takih prilikah pogosto, včasih ob spremljevanju godbenih inštrumentov. Dobesedno pomeni: Daj rešitev! Kot vzklik z voščilom za vse dobro pomeni toliko kot naš "slava!" ali "živijo", ali pa italijanski viva!

Seveda prisotni farizeji niso mogli vsega tega mirno gledati in poslušati. V imenu postavnih ali nepostavnih judovskih voditeljev so posegli vmes. Čutili so, da sami ne bi mogli množice ustaviti, naj stori to Jezus! Na kratko jih je zavrnil in ni jim kazalo drugega, kot Jezusa znova — obosoditi na smrt. In seveda Jezusu to ni bilo ravno novo...

IZ NEMČIJE — O SLOVENCIH

Anica Srnec

DRAGI KOTIČKARJI IN OSTALI ROJAKI:

— Preden odidem na počitnice v domovino, se še enkrat oglašam. Šole v Nemčiji in sploh po Evropi imajo zdaj "velike počitnice" in jaz upam, da si bom v teh tednih osvojila Grintavec in še enkrat tudi Triglav. Kdo od vas bi hotel z menoj?

Prejšnjo nedeljo sem bila tukaj v bližini pri slovenski maši. V mestu Eislingen živi kot izseljenski duhovnik g. Ciril Turk, ki ima brata v Avstraliji, menda v St. Albansu. Ali naj povem, da me je bilo sram, ko sem videla, da je bilo pri maši tukaj v Nemčiji vsaj petkrat več rojakov kot sem jih videla po navadi pri maši v Melbourneu? Pa mi je g. Turk rekel, da jih druge nedelje prihaja še dosti več, ker jih je zdaj že dosti odšlo v domovino na počitnice. Med svojo pridigo je g. Turk pokazal sliko letošnjih novomašnikov v domovini — 28 po številu. Obeta se pa za nadaljnja leta še višje število.

Po maši smo se zbrali v dvorani in mene so pozvali, naj kaj povem o Avstraliji, zakaj nekaj prisotnih je bilo na tem, da bodo odpotovali tja dol. Potolažila sem jih z zagotovitvijo, da zajci, kenguruji in dingo psi ne skačejo kar po cestah in ne napadajo ljudi. Glede Slovencev v Avstraliji sem se pa pobahala z društvom, pevskimi zbori, z Baragovim in Slomškovim domom, z novo cerkvijo in listom MISLI.

Zelo prijetno sem se počutila med rojaki — prvič v taki skupini, odkar sem v Nemčiji. Žal, da nisem prej vedela za to priložnost. Počutila sem se kot doma. Znova sem dobila potrdilo, da je naš narod ostal (ali naj rečem postal?) veren in narodnostno zaveden. Gospodarsko stanje doma jih je pognalo v tujino za zaslužkom, ali vero in slovenstvo so prinesli s seboj.

Za binkošti, ko sem bila spet malo doma v Sloveniji, sem imela s seboj prijateljico Nemko. Ni se mogla načuditi, kako redno in kako daleč hodijo naši ljudje v cerkev — po prašnih cestah in hudi vročini. Še za šmarnične pobožnosti so bile cerkve napolnjene. Tukaj v Nemčiji pa kaplan zdihuje: Pri nas ljudje niti z avtom ne pridejo v posebnem številu. To dela naš Wohlstand — blagostanje. V preobilici zemeljskih dobrot ljudje pozabljajo na Boga in mislijo, da le duhovniku napravijo uslugo, če pridejo k maši...

Tudi otroške šolske maše ob sredah so slabo obiskane tu, niti učitelji ne pridejo zraven, razen nekaj izjem. Iz domovine sem pa slišala, da je neka šola napravila izlet na Bled, pa so otroci sami prosili tudi za obisk Brezij in ponudili kriti stroške za ta ovinek. Kdo bi ne bil ponosom na tako versko zavedno mladino?

Kot izredno posebnost naj navržem še to: danes je v tukajšnji cerkvi pridigala ženska-nuna. Pripada k ustanovi "Action Afrika", ki zbira za afriške misijone. Tako blago je zvenel njen glas po cerkvi, pa brez sentimentalizma. Prepričana sem, da je njena beseda ganila srca in bodo sestre dosti nabrale za misijone. Prav lep pozdrav vsem, ki boste to brali!

Kropejeva Nadica pozdravlja novomašnika pred cerkvijo

KOTIČEK NAŠIH MALIH

UMETNINE IZ KROMPIRJA

(Pastirček, Trst)

Dva krompirja sta se po dolgem času spet srečala. Tone, izkušen krompir, je bil videti zelo žalosten in potrtn.

"Kaj ti je, Tone?" ga vpraša Tine, nekoliko mlajši od njega.

"Oh, ko bi ti vedel, kaj sem videl na sosedovem dvorišču. Ubogi naši bratje krompirji; kakšna usoda jih je doletela! Kako morajo trpeti!"

"No, no, same besede; povej mi vendar, kaj se jim je zgodilo!"

"Kaj ti bom pravil; pojdi z menoj in boš videl."

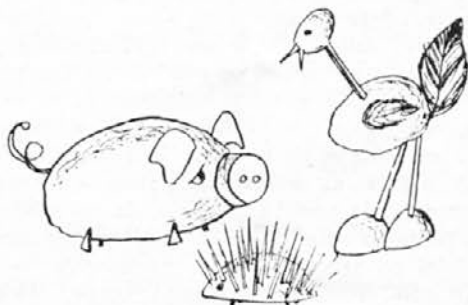
Tine in Tone sta se zakotalila po tleh in se ustavila pred sosedovim dvoriščem. Mojca in Peter sta sedela na klopi in na vse načine rezala in prebadala krompirje. Enemu sta zapičila palico v trebuh, drugemu sta prerezala velik kos, da se je iz njega pocedila bela tekočina (krompirjeve solze). Na tleh pa je ležala polovica krompirja z nešte-timi bodicami.

"Mama, poglej, kakšnega lepega ježka sem naredila!" je zaklicala Mojca, ko je šla mama mimo. Peter je povzdignil svojo kmetico. Ubogi krompirček, ves pokrit s cunjami! Mama je pogledala ježka in kmetico, a morala je takoj v hišo, ker je kuhala kosilo.

Tonetu, ki se je med tem jokal nad usodo svojih tovarišev, je spodrsnilo in v hipu je bil pri Mojčinih nogah.

"Oh, iz tega krompirja bom pa naredila prašička!"

Na sprednji konec mu je nataknila zrezek krompirja, mu izrezala dvoje velikih oči, mu pritisnila dva lista iz plastike, štiri palčke na spodnji konec in od zadaj napravila še zaokrožen rep iz papirja. Ubogi Tone je iz krompirja postal prašiček. Lahko si ga ogledate na sliki.

Ko je Tine to videl, je glasno zajokal in odšel dalje svojo pot, da bi posvaril druge krompirje pred veliko nevarnostjo, ki jim preti.

Dobro veste, da krompir ne govori. Zato ne more biti resnično, kar sem vam povedala. To je le zgodbica, ki mi je prišla na misel, da bi vam povedala nekaj drugega. Vem, da ste že uganili, kaj.

Naučili se bomo delati razne živali in osebe s krompirjem. Seveda ne bodo dolgo trajale, ker se krompir posuši. A kar takoj začnite. Vzemite nekaj krompirjev, jih lepo umijte, vzemite nož, zobotrebce in vžigalice razne dolžine, koščke blaga itd. Tu imate sliko, da se lahko razgledate, kaj vse lahko naredite s krompirjem.

DOPOLNITE PRETRGANE BESEDE:

Mačka stika okrog hiše,
miška v luknjo jo po

Petelinček putko čaka,
koklja v gnezdu koko

Kužek zdirja preko praga,
goska na ves glas za

Krotka golobica gruli,
nikdar siti pujsek kr . . .

Račka v luži hrano išče,
vrabcev polno je dvo

V hlevu rezgeta konjiček,
buta v vrata mlad koz

Naša Meta v hlev pokuka,
lačna kravica za

Gospodinja žgance kuha,
v sobi spita dva le

O B I S K I

Za Misli napisal

Vinko Beličič, Trst

11/5

NISEM ŠEL V POSTELJO, pa tudi umazano posodo sem v mislih odrinil na kasnejši čas. Privoščil sem si uro oddiha: predprazniško razpoloženje naše nadmestne vasi.

Neznan človek vneto slika z barvami na pločnik "Madonno delle lacrime di Siracusa". Do večera bo gotov — in potem bodo kovanci padali na obličje jokajoče Madone. Marija s svojimi solzami služi umetniku kruh . . . Od kod se je vzel ta človek? In kam pojde, ko bodo človeške stopinje in nevdež razmazali njegovo živobarvno sliko?

Po drugi strani ceste hiti gospod župnik. Zagleda me in vidim, da bi rad kaj spregovoril z mano, zato tvegam pot čez cesto jaz, ki sem mlajši.

"Kako se kaj imate, gospod? Kako družina? Tako malo vas je videti!"

"Skrivamo se ravno ne, silimo pa tudi nikamor. Takole gremo posredi. Obiske sprejemamo in jim ustrezamo. Ali k vam nič ne prihajajo?"

Župnik nenadoma živo pogleda mimo mene in zakliče:

"Se je fizič v Sežani res podražil, Štefuljka?"

Opazil je znane škričelje pod Štefuljko, ki mene ne zanima.

Tedaj pripelje vsej vasi poznani Severin po sredi ceste rahlo navzdol dvokolesnik in na njem veliko zeleno okovano skrinjo in zraven še rjav, nabito poln kovček. Treba je vozič pridrževati, ali sloki Severin, ki gre (malce vinjen ko ponavadi) hitreje ko ponavadi, še utegne nekemu tehtno razložiti svojo pot, čeprav so zadnje besede trideset metrov bliže postaji.

"An fenancar grie dol u Palermo. Usej adan buo mejn. Še ta dru naj be šli — usi u murje!" Že prevečkrat mu je kakšen na postaji občutno znižal obljubljeni zaslužek . . .

Župnik se je medtem poučil o novih cenah v Sežani in mi ljubezljivo ponudi roko v slovo.

Od frizerke frkne ženska, počesana, ko da bo jutri pri procesiji nesla veliko bandero. Hiti, a ne dolgo: sreča znanko, in njena jezika se tako zapleteta, da ne moreta več narazen.

Končno zagledam nekoga, ki se nikamor ne

ozre in nikogar ne išče, temveč gre naprej ko človek, ki ima jasen in trden cilj. Ker mene čas ne priganja, ga skušam zadržati, on pa po nekaj besedah pogleda na uro in se opraviči:

"Skavti me čakajo v Marijanišču. Moram jih malo zdresirati za jutrišnjo procesijo. Slovenci smo majhen narod, zato moramo biti vedno v telovadnih hlačkah. To se pravi: če ne bomo migali, nas bodo veliki pozobali."

Vzdigne roko k desnemu sencu in pokončen odhiti na urjenje. Njegove besede in zgled mi prisutijo pohajanje, ker sem pač Slovenec. Domislim se nepomite posode in čilo (ko v telovadnih hlačkah) krenem proti domu.

Kaj zagledam, ko sem že skoraj na cilju?

Vrabci se sklicujejo v nizkem soncu, zibljejo se na obsijanih slivovih vejicah in nesramno mežikajo proti rjavi gredi, ki smo jo te dni posejali z motovilcem. Drug za drugim se spuščajo nanjo in brskajo. Najprej se tej velegostiji smejem, potem pa se vprašam: "Le zakaj sem se toliko mučil?" Planem tja — truma vrišč odleti in se užaljena potuhne v omejku. Kaj morem več?

Posoda me pričaka tam, kjer sem jo pustil, in taka, kakršno sem odnesel z mize.

Toda čez kako uro je položaj čisto drugačen — in tedaj kot zmagovalec dneva gledam, kako sonce končno zahaja. Oh, bil je dolg dan!

Žena se vrne trudna in redkobesedna. V hipu doženem, da bi se dal znani pregovor o psu, ki laja, pa ne grize, spremeniti v naslednjo obliko: "Pes, ki ne laja, se grize."

Požrte besede gredo človeku na jetra in mu povečajo žolč, zato se potrudim, da se ji odpre srce.

In odpre se ji!

"Oh, tale Anči ančasta! Hvala Bogu, da je šla! Kaj trgovin sva obredli! Čemu sploh prihajajo takšni ljudje v Trst? Mar mislijo, da se pri nas prodaja ptičje mleko? Zdaj ji ni všeč blago ("Pri nas se dobi boljše!") zdaj jo razburi cena ("Pri nas je ta stvar cenejša!"). Potem išče nekaj, o čemer se ji je verjetno sanjalo, da se dobi v Trstu. In tiplje in ogleduje — in se ti ne premakne. Prodajalci so nervozni in se spogledujejo — v meni kar gori! Anči pa se komaj zgane, nič se ji ne

mudi — čemu, ko pa avtobus odpelje šele ob osmih! Hotela je, da bi bila z njo prav do odhoda. No, tedaj me je pa minilo potrpljenje. 'Žal mi je', sem rekla, 'ali mene čaka doma družina, in jutri imamo praznik. Ne boste se zgubili — in tudi požrl vas ne bo nihče!' "

"Seveda je ne bo, saj ni več tako mlada," pripomnim.

Nato je nekaj časa tišina — in medtem se vode pomirijo.

"Epidemija obiskov nam žre kri, treba jo bo kako ustaviti," pravim. "Tako so se razpasli, da ni več ničemur podobno."

"Le kako jih boš zaustavil? Saj imajo naši znanci isto pokoro, če ne še večjo. Mi vsaj prenočnikov nimamo. Slišati bi moral gospo Matučevo, kako benti, ko pere rjuhe, ki jih je gostom za tri noči pogrnila po tleh!"

"In če bi začeli graditi obrambni jez mi? Sklenimo dve stvari: prvič — da ne pojdemo več nikogar nikamor čakati; drugič — da ne bomo več nikogar vodili po trgovinah.* Če kdo pade v hišo, naj pač v božjem imenu pade! Dobrodošel, posebno če je iz zahodnega sveta. Naj le pride, da si kaj potožimo in se vzajemno potolažimo — in srečno pot, krščanska duša! Nas je velika družina, pri nas je veliko dela, nikamor se ne moremo premakniti. Mi smo po pravici lahko električni! Odvečna kaplja na veji med dvema republikama . . ."

Zena me pogleda — in v njenih očeh berem, da soglaša z mano.

Boj novi epidemiji je napovedan! Bog daj srečo!

* Pokazalo se bo, da se kristjanu ni moč držati trdnega sklepa, ako je bližnjemu v škodo.

MALO TEGA, MALO ONEGA

Janez Primožič

MESEC AVGUST JE DOBIL ime seveda po rimskem cesarju Avgustu. Latinska beseda *augustus* pomeni toliko kot *vzvišen*, *veličasten* in *podoben*. Bil je prvi rimski cesar, ki je imel ta častni naslov. Podelil mu ga je rimski senat. Preden je postal cesar, mu je bilo ime Oktavijan in je bil posinovljenec Julija Cezarja. Ko je bil v škrlatu, se je to ime skoraj pozabilo in obveljalo je ime Avgust. Cesar je osmemu mesecu v letu sam dal svoje ime in se ga še vedno kar trdno drži.

Mesec avgust je zanimiv tudi zato, ker je edini mesec v letu, ki ima prav toliko dni (31), kot njegov neposredni prednik julij.

Drobna zrna

Pšenico je Avstralija dobila iz Azije, krompir iz Peruja v Južni Ameriki, breskev iz Perzijskega zaliva.

Kaj mora narediti človek, preden vstane iz postelje? — Prej se mora vanjo vleči.

Sreča je podobna obleki po meri. Bolj ko se kdo odebeli, manj mu pristaja.

Moda se menjava, dobra vzgoja ostaja vedno enaka. Njena glavna sestavina, srčna vljudnost, je neminljiva.

Ženska je močnejša v ljubezni, moški so močnejši v prijateljstvu.

Nič ni na svetu dražjega od tega, kar smo si z težavami priborili.

Omlete, po naše palačinke, bodo dobre in rahle, če testu na vsako jajce dodamo žlico kisle smetane.

Gumbnice na pleteninah pred pranjem sesijmo z velikimi vbodi. Tako se ne bodo med pranjem razvlekale, kar se sicer zelo rado zgodi.

Sobne rastline in cvetice radi napadejo črvički, nekaki paraziti - zajedavci. Da se jih znebimo, postavimo tik ob stebelca jabolko. Paraziti se bodo preselili na jabolko, pa jih imamo v pasti, ki jo z lahkoto vržemo na smetišče.

X X X X

Zanimivo je, kako je prišlo do ustanovitve Canberre. Ko je nastala federacija, sta se Sydney in Melbourne borila za čast glavnega mesta celokupne Avstralije. Da bi bil volk sit in ovca cela in da bi ostalo prijateljstvo med Melbournom in Sydneyem, so napravili kompromis. Za prestolico so izbrali takrat komaj kaj pomenljivo naselje Canberra, ki se je pa razvilo v lepo mesto in se še kar naprej razvija in to s čudovito naglico.

"SKOZI OKNO VRŽENA OPEKA NE ODPRE VRAT!"

Spodnji članek je izšel na uvodnem mestu AMERIŠKE DOMOVINE v Clevelandu skoraj točno mesec dni pred nedavnimi silnimi izgredi v Detroitu. Izšel bi članek prav tako lahko po izgredih v Detroitu, zato ga ponatiskujemo v informacijo našim bralcem: Ur.

VODNIK ČRNCEV WILKINS JE OBJAVIL, da bo njegova organizacija izdala letake in lepake z gornjim napisom, ki naj zadrže črnce pred novimi izgredi, nemiri, razbijanjem in demonstriranjem, ki ne morejo koristiti njihovem boju za polno enakopravnost v ameriški družbi. V posebni okrožnici vsem podružnicam organizacije, okoli 1.500 po vsej deželi, je tem naročil, naj "ne bodo samo proti neredom in izgredom, ampak naj jih dejansko tudi prepuščujejo". Podobno stališče je zavzela tudi večina drugih črnskih vodnikov po vsej deželi na sestanku, ki so ga imeli pretekli teden v New Yorku.

Sklep omenjenih črnih vodnikov in njihovi pozivi so vsega upoštevanja vredni, ker kažejo zrelost in demokratično miselnost odgovornih črnih vodnikov. Vprašanje je le, če jih bodo črne množice v revščini polnih črnih mestnih predelih poslušale ali ne. Skušnje preteklih tednov v tem pogledu niso preveč prepričljive. Do hudih črnških izgredov je prišlo najprej v Bostonu v državi Massachusetts, v Philadelphiji, v Rochesteru v državi New York. Pretekli teden je prišlo do novih črnških izgredov v Tampu v Floridi, v Prattvillu v Alabami, nato v Cincinnatiju in v Daytonu v državi Ohio, črnči so napadli policijo v Lansingu v Michiganu in v Watt-su v Los Angelesu v Kaliforniji.

Izgredi v Tampu, Prattvillu, Montgomeryju in v Cincinnatiju so bili tolikšni, da jim krajevne oblasti niso bile kos, na pomoč jim je morala priti Narodna garda. Njen poveljnik v Ohiju je dal gardistom ukaz: Če bodo na vas streljali, streljajte v napadalce!

Med tem ko zmerni črnški vodniki pozivajo k mirnemu zadržanju, pridigajo pristaši "črne sile" upor in revolucijo proti obstoječemu "belemu redu". Tako je Stokely Carmichael v Prattvillu v Alabami govoril črni množici: "Prišli smo sem, da to mesto raztrgamo in mi ga bomo raztrgali!" Ko je zagledal pomočnika policijskega načelnika, ki je zasovražen pri črnčih, ker je pred meseci ustre-

lil do smrti nekega črnca, ko je poskusil zbežati iz zapora, je zakričal proti njemu: "Samo odloži tisto značko in jaz sam bom opravil s teboj!" Carmichaela so prijeli, ko je prišla policijska okrepitev, in ga vtaknili v ječo, pa ga nato izpustili, ko je položil \$500 varščine. Poskušal je znova razburiti črne množice v Montgomeryju, pa mu ni uspelo.

Rap Brown, naslednik Carmichaela v predsedstvu SNCC, je naslednji dan dejal k aretaciji Carmichaela v Prattvillu: "Mi priznavamo in sprejemamo včerajšnje dejanje rasistične bele Amerike kot vojno napoved... Pozivamo k polnemu maščevanju črnske skupnosti širom Amerike!"

V Daytonu v Ohiju je Rap Brown dejal zbranim črnčem: "Kako morete biti nenasilni v Ameriki, najbolj nasilni deželi na svetu? Boljše, da ustrelite tega moža do smrti; to je, kar on dela z vami" Willie Ricks, Brownov "vojni minister", je dejal, da sta prišla z Brownom v Dayton, da "spravita belce na kolena". Brown sam je v Cincinnatiju v Ohiju izjavil: "SNCC je objavil vojno!" Po njegovem drvi naša dežela naravnost v rasno vojno med belimi in črnimi.

"Dolgo, vroče poletje" se je komaj začelo, vendar je prišlo do izgredov črncev že v 25 mestih. Prebivalci velikih mest, kjer so močne črne manjšine, se sprašujejo, kdaj bo prišlo do izgredov tudi pri njih. Dober del javnosti se je že kar sprijaznil z dejstvom, da so taki izgredi "neizbežni"; ne verjame dosti v to, da bodo zmerni črni vodniki spravili črne množice k pameti, da ne bodo nasedale pozivom vročerkvnih agitatorjev.

Dosedanje skušnje letos so pokazale, da je mogoče izgrede z naglim in odločnim nastopom omejiti, če že ne naravnost preprečiti. Narodna garda je bila uspešna in je povsod obnovila red in mir, na mesto pa je prišla redno šele, ko krajevna policija položaju ni bila več kos in je bila že napravljena velika škoda. Policije v Tampu v Floridi, v Daytonu v Ohiju in v Atlanti v Georgiji so pritegnile k vzdrževanju reda in miru v črnških predelih večje število mladih črncev, ki so jim dale bele čelade in jih poslale v predele, kjer so preje nemara sami razgrajali in divjali, kot varuhe reda in miru. Poskusi so vsaj za sedaj uspeli.

Črnči predstavljajo nekako desetino vsega prebivalstva naše dežele. Do pred prve svetovne vojne je njihov večji del živel v državah Juga, med obema vojnoma, zlasti pa med drugo svetovno voj-

no in po njej pa se je začelo množično preseljevanje v velika mesta na severu in zahodu dežele. Črnci so upali v novih krajih doseči boljše življenjske pogoje in polno enakopravnost z belci. Na žalost so se nagnetli v propadajoče predele velemest in ponekod prišli iz dežja pod kap. Krajevne, državne in zvezne oblasti so se za nje do zadnjih 10 let komaj kaj brigale, čeprav so tako črni vodniki kot nekateri delekovidni in socialno čuteči belci na njihovo stisko stalno opozarjali.

Zakoni o civilnih pravicah so res izboljšali pravni položaj črncev in odpravili predpise o segregaciji v javnih prostorih, niso pa rešili črncev revščine in vsakdanje stiske, niso dvignili njihove kul-

turne ravni, povečali njihovega znanja, ki bi jim pomagalo do primernih služb. Do teh jim čez noč ne morejo pomagati nobeni predpisi in zakoni, do njih bodo prišli le postopno s trudom in naporom, s pridnostjo in učenjem, kot vsi drugi. Trezni črni vodniki se tega zavedajo in čim prej bodo to spoznale tudi črne množice, tem boljše bo za nje in za vso deželo. Krščanska ljubezen do bližnjega in socialna pravičnost pa velevata vsej deželi, pa tudi vsem posameznikom, da pri tem naporu iskreno sodelujejo in po svojih močeh pomagajo. Vsak človek neoziraje se na svojo raso, vero, prepričanje in poreklo ima pravico do svojega mesta na soncu! Tega pa seveda ne bo dobil z razbijanjem oken, kot prav svari Wilkins svoje črne rojake.

DVA KARDINALA UMRILA. Kitajec Tomaž Tien Ken-Sin, izgnani nadškof v Peking, je umrl na Formozi, kjer se je v svojem izgnanstvu nazadnje nastanil. Star je bil 77 let. Tako so zdaj Kitajci brez kardinala. — V Bruslju, Belgija, je umrl eden najnovejših kardinalov, po letih pa stari: Jožef Leon Cardijn, svetovno znani ustanovitelj "žosistov" — mladih katoliških delavcev.

IMENA: LEKŠAN, ČEŠAREK, VOLČANŠEK so kajpada slovenska. Tudi če jih nekoliko potujiš, skriti jih skoraj ne moreš. Navedena imena nosijo trije generali v ameriški vojski in je jasno, da fantje izhajajo iz slovenskih družin. Verjetno bi pa vsak od njih le debelo gledal, če bi kdo od nas stopil predenj in mu zaklical: Sin slovenske korenine, naše gore list . . .

PAPEZEV POLET NA TURŠKO je zbudil v svetovni javnosti le malo pozornosti. Je bil pač že peti njegov polet preko mej Italije. Šesti, sedmi itd. že skoraj ne bodo več "novice". Seveda pa v Konstantinoplu in Efezu v Mali Aziji ni bilo sijajnih sprejemov, ko je domala vse mohamedansko, od drugod pa tudi ni bilo kakih romarjev. Za odnose med vzhodno in zahodno Cerkvijo je pa imel polet globok pomen. Res je, da patriarch Antenor, ki se je s papežem spet objel in poljubil, nima take oblasti, da bi v imenu pravoslavni poravnal stare spore z Rimom in papežem. Njegov zgled pa le ne more ostati brez vpliva na druge, da vsaj razmišljajo, kako in kaj. Vsako zблиžanje je boljše kot grdo gledanje iz daljave. S to mislijo je papež letel na Turško.

Misli, August, 1967

NOV PREDLOG V ZADEVI POGREBOV je vrgel v javnost nekdo v Ameriki. Pravi, naj bi se "žalujoči ostali" poslovili od rajnika že v cerkvi po opravljenih molitvah ali v kapeli pri pogrebni ku, na pokopališče naj bi se pa krsta odpeljala na tihem in enako na tihem zakopala. Misli, da so prizori ob polaganju krste v grob prehudo razburilivi in nepotrebni, dostikrat čez mero mučni. Svoj predlog zaključuje z vprašanjem: Kaj pravite?

JURČEVA KOKOŠKA NI IZJEMA

Seewiesen v Avstriji je kraj, kjer živalski svet, zlasti ptičji, znanstveno proučujejo. Svoja dognanja objavljajo v tisku in je jako zanimivo branje. Košček iz tega branja podpira Jurčeva poročila o njihovi kokoški. Beremo:

Znanstveniki skušajo dognati, koliko je v vedenju raznih živali golega instinkta, naravnega nagona, in koliko se naučijo od starih in sploh od okolja, ki se v njem gibljejo.

Na primer: mladiče raznih ptičjih vrst takoj, ko se izvalijo, vzamejo kokljam in jih krmijo lastnoročno. Tudi vse drugo oskrbovanje je "človeško", ne ptičje. Dognali so, da tako negovani ptičji mladiči takoj sprejmejo ljudi za svoje "starše" in kar pozabijo, da imajo matere in očete med ptiči. Po večini se privadijo takojšnji pokorščini in so bolj ubogljivi kot človeški otroci.

Videl sem, piše eden teh znanstvenikov, kako je majhna deklica vodila jato mahedravih račk preko travnika. Vprašal sem jo, kam gre procesija. Kopat se gremo, je odgovorila. Gledal sem za njo: res so se šle kopat

UREDNIK JOSIP STRITAR NI VSEGA SPREJEL

KO JE STRITAR UREJEVAL svoj (dunajski) Zvon leta 1870, je marsikaj popravljaj, kar so mu pošiljali v tisk, marsikaj pa tudi zavrgel. Nekaterim je pojasnjeval svoj postopek v "Listnici urednikov." Tako na primer nekemu G.J. K-ku:

Vaša pesem MENIH se človeku précej prikupi s prijetnim narodnim glasom, ki ste ga prav srečno zadeli:

Oj tica, drobna ptičica,
poleti čez goré,
poleti tjakaj sred vasi,
kjer lipe tri stojé.

Že te prve vrste (katerim smo le malenkosti pre naredili) uberó takorekoč bralcu srce takó, da je popolnoma pripravljen poslušati in umeti, kar pesem dalje govori. Da, ubrano je srce tako dobro, da celó ume, kar pesem sicer hoče povedati, pa ne pove... Čujmo dalje!

Poglej tja v malo hišico,
če ljuba še živi,
al tam pod njenim okencem
že travca zeleni.

Bralec ume drugo kitico tako, da vpraša menih tico, ali ljuba še živi ali ne; pa to si le misli tako, povedano pa ni, ker besede: "Al tam pod njenim okencem že travca zeleni", niso v nikakršnem nasprotju s prejšnjim.

Prav lahko še "ljubica živi" in "pod njenim oknom travca zeleni". To se večkrat vidi. Tudi ptica je to tako umela, kakor bralec, dasi ni prav povedano. Odgovori mu ptica:

Le molči, molči, bled menih,
še hišica stoji;
al tam pod malim okencem
pa travca zeleni.

Pa dalje:

Za nizkim zidom blizu pa,
kjer križi se vrste,
tam na gomili nizki spet
cvetičice cveté (ó).

To pa vse nič ne dé. Lahko "hišica stoji", pod njenim oknom "travca zeleni" in na gomili "cvetičice svetó" in vendar ljubica mirno v hišici živi.

Ob kratkem: Vaše pesmi kažejo lep talent — ali niso dovršene. Glejte, da jasno, logično poveste vse, kar mislite. Glejte na čistoto oblike in jezika — in — smemo vam prerokovati lepo prihodnost. Tega nam je porok globoko občutena pesem:

Denés je pa nedelja, ljudje v cerkvé gredó;
z lesenih jagod vence s seboj v rokáh nesó.
Oj jaz pa sem poiskal svoj venec posušen,
ki s trakom je rudečim tak lepo prepleten.
Ter hodim zdaj po gozdu, kjer tiči mi pojó,
na venec posušeni pa solze mi tekó.

MISLI O SLOVENSTVU Z JAPONSKEGA

Misijonar p. Vladimir Kos

VSI, KI SE ČUTIMO SLOVNCE, se čutimo kot take kjerkoli na svetu. Že 26 let se potepam po svetu in zdaj si upam trditi, da bi se v tem času brez možnosti občestvenega izražanja svojih misli v slovenščini počutil pravega izobčenca... Iz popotne torbe potegnem star GLAS SLOV. KULT. AKCIJE in ga znova berem. In potem staro Meddobje in ga znova berem. In Jurčeve LUČI IN SENCE. Ne vem, kaj čutijo Slovenci v drugih predelih sveta. Meni je slovenski časopis in slovenska revija in slovenska knjiga kakor kruh po vsakdanji riževi hrani. Kruh z maslom in kruh z marmelado ali pa le kruh, kakor se pač morejo ustvarjanci doboriti do nove lepote. Mislim na slovensko besedo brez komunistinega predznaka, ki vzame slovenščini še tisto svobodo, ki ji je tujec ni mogel uničiti. Mislim na uradni komunizem, ki je pripravljen žrtvovati svojo mater za dosego ciljev partije. Uradnemu komunizmu je celo narava — in narodni jezik kot ena njenih oblik — le izraz kombinacije določenih sil, ki pa so same podrejene nepogojnemu zakonu spreminjanja.

Tudi pri številčno velikih narodih se borba za razvoj jezika in borba iz razvoja jezika neprestano poraja, a pri številčno majhnem narodu se ta boj za boljšo naravo huje občuti. V tem se mi zdi Jezus Galilejec vzor: v materinščini galilejskih hribov in planjav je ustvaril tako čudovite podobe božjega sveta, da jih še danes berejo mnogi, ki ga ne priznavajo za božjega Sina. Resnično, kraljestvo Boga-človeka je podobno besedi o realističnem sejalcu besede in besedi, o dobro izrabljenem kapitalu, in besedi o čudovitih lilijah sredi tovarniških blokov, in besedi o vseh, ki so kakorkoli ljubili, kjer ljubezni ni bilo. (GLAS SKA)

AKCIJA ZA DOM

NAŠA "AKCIJA ZA DOM" DOŽIVLJA tretjo obletnico svojega obstoja. Zato bomo v septembru izdali "TRETJE LETNO POROČILO", ki je že v pripravi. Zato na tem mestu ne mislim poročati o uspehih in neuspehih naše AKCIJE v njenem tretjem letu. Omenil bom le dogodek iz preteklega meseca.

Tretjo obletnico smo proslavili z "letnim balom", ki nam bo dolgo ostal v lepem spominu. Lepa udeležba, izredno pestra družba, odlična godba, kratek "floor show", dobra večerja — vse to je pripomoglo do nepričakovanega uspeha te prireditve. Nastopila je tudi naša mlada baletka gdična Lili Klemente in nam s "plesom na ledu" pokazala visoko sposobnost in napredek. Le škoda, da za tako težak ples dvorana ni bila prav primerna. G. Stane Petkovšek nam je pa recitiral "Spomine iz domovine".

Uspeh prireditve nam daje upanje, da bo letni bal Akcije postal tradicionalna zadeva med nami. Če ne več, vsaj enkrat na leto se bomo zbrali vsi, neglede na naše različne življenjske nazore, in dokazali, da smo razvit, kulturni in enoten narod.

Dovolj je prerekanja, sponašanja in političnih spopadov. Združimo se! Tisti, ki ste delovali v društvu v preteklosti, se vrnite, tisti, ki trenutno delamo, bomo delali bolj trdo, tisti, ki čutite potrebo in željo, se nam priključite.

"V slogi je moč!" Kaj naj bi bil lepši dar Slovenskemu društvu za deseti rojstni dan, kot postati član in pomagati pri delu v društvu ali pri Akciji za Dom ali za Sestrski Dom.

Podajmo si roke, strnimo verigo! Prepričan sem, da bosta naš Slovenski dom kot kulturni center, in Sestrski dom kot versko-vzgojni center stala na trdnih tleh. **Rudi Brežnik.**

NOVI DAROVI ZA SL. DOM: \$30: Ivan Gomboč; \$10: A. Brežnik, R. Brežnik; \$7: D. Saksida; \$5: Tone Žitnik; \$4: Ludvik Šekli. — *Iskrena hvala!*

SLOVENSKO DRUŠTVO, SYDNEY

vljudno vabi na

OČETOVSKI DAN

v soboto 9. septembra ob 7.30 zvečer

St. Francis Hall. (Oxford St.), Paddington.

Naša mladina bo s pesmijo, besedo in glasbo proslavila in počastila očete za njihov dan.

Upoštevajmo njihov trud z lepo udeležbo!

— ★ —

Po mladinskem programu običajna družabna zabava.

Odbor SDS

Lepa slika je najlepši

SPOMIN

ČE želite imeti dobre slike (v barvah, ali črno-bele), se zglasite osebno ali pa po telefonu in se dogovorite glede fotografiranja v študiju, ali doma o priliki krsta, poroke, obletnice, i.t.d.

STUDIO ZAGREB

560 Crown St., Surry Hills, Sydney (vokal Crown in Devonshire Sts.)

Tel. 69-7118 (studio), ali 211-1536 (stanovanje)

N.B.: V tem studiju nabavite lahko tudi barvne fotografije od nove maše v Paddingtonu.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Službe božje

Nedelja 20. avgusta (3. v mesecu):

Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30

CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

Nedelja 27. avg. (četrti):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15

Nedelja 3. sept. (prva):

Blacktown (stara cerkev) ob 10:30

Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Nedelja 10. sept. (druga):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

WOLLONGONG (St. Francis Home) ob 4:45.

PRIDITE, MOLIMO!

V nedeljo 3. septembra, prvo v mesecu, bomo spet molili za blagor domovine v znani kapelici sv. Frančiška v Paddingtonu ob 2. popoldne.

Poseben namen za ta mesec naj bo: da bi "leto vere", razglašeno po papežu Pavlu VI. po veliki noči, še bolj utrdilo naše rojake doma in po svetu v zvestobi do Boga in njegove Cerkve.

Lepa hvala vsem, ki se odzivajte tem vabilom, pa še nadalje pridno prihajajte!

VNEBOVZETJE MARIJINO

15. avgusta

Mašna molitev: Vsemogočni večni Bog, ki si brezmadežno Devico Marijo, Mater svojega Sina, vzel v nebeško slavo s telesom in dušo, podeli, prosimo, da bomo vedno hrepeneli po nebeškem in tako postali deležni njene slave. — Po istem Gospodu našem Jezusu Kristusu tvojem Sinu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha Bog na vse veke vekov. — Amen.

ZA SESTRSKO HIŠO V SYDNEYU

Spet nas je neki rojak iznenadil z mecenskim darom. Spet močna injekcija na poti do cilja. Če bo sklad v naš namen tako naraščal, bomo morda mogli načrt razširiti in misliti na večji verski center: s kapelo in dvorano za versko-kulturne prireditve.

Omenjeni rojak piše:

Č. p. Valerijan: — Mene je stisnilo, ne kar ste vi pisali v MISLI, ampak kar je pisal Pepe Metulj, Zato, ker sem ga lansko leto za veliko noč tako 'oplazil'. Spomnite se, kaj je potlej pisal v MISLI. Sedaj vidim, kako galant fant je, in mi je žal. — Jaz vam sedaj ne morem dati \$500, dam polovico; če bom mogel, pa še drugič polovico. Tudi moj dar objavite tako kot ste Pepetovega. Jaz sem še toliko bolj skrit, da še MISLI ne vejo, kdo sem — Jokl Gosenca".

Vsa čast, dobrotnik! Tak skrit dar je pri Bogu še bolj dragocen, ker ni nevarnosti, da bi vam človeška hvala prikrajšala zaslužnje.

Za vas in za vse darovalce bodo sestre v Melbourne spet opravile uro molitve, jaz pa sv. mašo. Poudarjam, da so posebni dobrotniki tisti, ki molijo v naš namen.

Darovi v juliju:

\$ 250: Jokl Gosenca; po \$20: Franc Šveb, družina Fr. Valenčič; \$ 10: Jože Ficko, družina Javšovec, John Plesničar, Janez Šveb; \$ 7: Anton Žitnik; \$ 6: Lojzka Jug; \$ 5: dr. M. Colja; \$ 4: Terezija Hrast, Ignac Kotnik, Jože Marinč, Matija Okorn; \$ 2: Angel Bajt, Rafaela Bernes, Norma Kogovšek, Marija Kos, Marija Plesničar, D.F., Neimenovan; \$ 1: Marija Ferfolja.

Iskrena hvala vsem in vsakemu posebej! — P. Valerijan.

NAŠE PRIHODNJE ROMANJE

Če ne bo kaj drugega prišlo vmes, bomo ime-li po daljšem času spet romanje.

Odločili smo se za veliki dan, praznik Kristusa Kralja, v nedeljo 29. oktobra, ki je peta v mesecu.

Za cilj romanja smo si izbrali novo cerkev sv. Marije Marjete Alakok v Merrylandsu blizu Gran-villa.

Toliko za sedaj, več pozneje.

VTISI OB NOVI MAŠI

P. Valerijan

NEDELJA 30. JULIJA JE BILA izredno lep sončen dan. Kakor nalašč za novomašno slovesnost v Paddingtonu. Vreme je napravilo svoje, še več so napravili naši ljudje, ki so se s čudovito dobro voljo oprijeli dela ob pripravah za to edinstveno slovesnost in se ob napovedani uri v prazničnem razpoloženju zgrnili na prostor med cerkvijo in dvorano, da je bil pogled na množico kar veličasten. Da, priprave! Vse: od pevcev do drobnih otroških deklamacij, vse je vzelo veliko truda. Toda ko se z radostjo spominjamo na zares krasni potek slovesnosti, je ves napor hitro pozabljen.

Kmalu po 2. uri je prišel g. novomašnik z asistenco pod slavalok ob stranskih vratih cerkve. Pristopila je mati in sina novomašnika pokrižala ter pokropila z blagoslovljeno vodo. Kropjeva Nadica mu je deklamirala pozdravno pesem, mu s spremljevalkama podala križ in pripela na rokav bel trak z nageljčki, v roke pa je dobil še dva cvetoča šopka. Številne kamere so od vseh strani lo-vile ljubki prizor.

Dolg spreved se je razvil okoli bloka in ob vstopu v cerkev je s kora zadonela slavno znana: Novi mašnik, bod' pozdravljen! Po uvodnih molitvah se je pričela peta sv. maša ob asistenci pri oltarju, ki je bil obrnjen proti ljudem. Med mašo je imel angleško pridigo domači župnik p. Ciprijan. Čestital je Slovincem, da imamo novomašnika, in izrekel željo, da bi se enaka slovesnost kmalu ponovila. Za njim je nastopil s slovensko pridigo p. Bazilij, ki je nalašč za to priliko prihitel med nas iz Melbourn. Nato je novomašnik vsem podelil blagoslov in služba božja se je nadaljevala v lepem redu z vmesnim petjem v slovenščini. Ob koncu smo zmolili prošnjo za duhovniške in redovniške poklice in se v duhu pridružili enaki molitvi, ki so jo isti dan molili v Banjščicah, rojstni župniji novomašnikovih staršev. Saj po pravici smatrajo tam našega novomašnika za svojega. Sledil je še blagoslov z Najsvetejšim in zahvalna pesem.

Po cerkvenem opraviu se je program nadaljeval v dvorani. Danica Cizerle in Janez Valenčič sta nastopila z deklamacijami, Marija Ritlopova s pesmijo, Norma Kogovšek in Arharjeva deček in deklica iz Wollongonga s plesnimi točkami. Novomašnik je dobil razne darove in razdelil spominke podobice. Tudi ta program je lepo potekel.

Pozornost se je obrnila na družabno plat in naše žene, ki so res veliko napekle za to priliko,

so ponudile prigrizek in čaj. Čeprav je bilo vsega kar veliko, je prehitro zmanjkalo — saj na tako množico si nismo upali računati. Po mnenju domačih patrov je bilo v cerkvi 700 ljudi, dosti več bi jih niti sprejeti ne mogla.

Smo pa imeli tudi veliko gostov od drugod. Iz Canberre kar 50, ki so prišli s posebnim busom, nekaj iz Wollongonga in Newcastla. Da ne pozabim: narodnih noš se je nabralo okoli 50, dokaz, kako se od prireditve do prireditve med nami množe. Le tako naprej! Pozornost sta vzbujali prijazni slovenski sestri, ki sta prišli med nas s p. Bazilijem iz Melbourn. Nista pa bili tu le "za parado", pridno sta pomagali našim ženam in dekletom pri postrežbi. Kažoč nanji so naši spraševali: Kdaj pa pridejo sestre za stalno v Sydney? No, vidite!

Z veseljem smo opazovali, kako je bil ob vsej tej pozornosti ginjen g. novomašnik. Odkrito nam je priznal, da je ponosen na svoj slovenski rod, čeprav ves v Avstraliji doma. Upamo, da ga bomo v bodočnosti še bolj priklenili nase in bo kdaj ne le pel po slovensko, ampak tudi kak govor napravil. No, saj mu je sam g. kardinal naročil, naj se nauči slovenščine. Le pogum, Edvard!

Končno pa — kdaj bo spet kaj takega? Nič se še ne da s prstom pokazati, upamo pa, da je prelepa slovesnost vrgla semensko zrno v marsikako srce — staršev in otrok. Daj Bog, da bi ob svojem času tudi vzkliklo in obrodilo sad — novo mašo, pa še eno in še . . .

PRISRČEN BOG POVRNI!

Iskreno zahvalo zaslužijo, vsi, ki so pripomogli, da se je slovesnost nove maše tako lepo opravila. Nemogoče bi bilo naštetiti imena pomočnikov in pomočnic, saj jih je bilo za tako prireditev treba za cele litanije. In priznati morava: našli so se! Čast vsem!

G. novomašnik se še posebej zahvaljuje za darove v cerkvi in dvorani, pa še po pošti — zlasti za duhovne darove: molitve in sv. obhajila. Za vse dobrotnike bo opravil tri sv. maše.

Še enkrat vsem najlepša zahvala!

Fr. Edvard Sedevec & p. Valerian Jenko

NEW SOUTH WALES

Glebe. — Ali bi nam p. urednik lahko obrazložil, zakaj MISLI tako skrbno molčijo o zlatem jubileju Marijinega prikazovanja v Fatimi na Portugalskem? Prvo prikazanje je bilo 13. maja, zadnje 13. oktobra 1917. Letos 13. maja je bil sam papež v Fatimi. Tam ga je pozdravila ogromna množica romarjev. Vse svetovno časopisje je o tem poročalo. Prenos slavnosti je bil preko televizije po vseh zapadnih državah in preko "Early Bird Setelite" v Severni Ameriki. Naše **slavne** MISLI pa o tem dogodku še črhnile niso. Kdor hoče kaj več vedeti o fatimskih dogodkih, naj piše na naslov: Voice of Fatima, Box 1579V, Brisbane, Qld. Kdaj bo kakšen "Rock n' Roll" za Slovence v Sydneyu, na to MISLI nikoli ne pozabijo. — Kdaj bodo prišle slovenke sestre v Sydney? — Zakaj ni več romanj, kot so bila redno v preteklih letih? — **Peter Bizjan.**

Point Piper: — Kritika iz Glebe je dobrodošla, saj je konstruktivna, o čemer priča tudi priloženi dar za SKLAD. Za oboje lepa hvala! Res menda ni bilo prav, kar se nam očita v zadevi Fatime. Morda bo kaj v opravičilo: dosti krat urednik ne utegne napisati posebnega članka o tem in onem, porabi v naglici to, kar je pri rokah. Niso pa naši ljudje ostali neinformirani o Fatimi, saj Peter sam pove, koliko poročanja za branje, poslušanje in gledanje je bilo po svetu in pri nas. — Oglase za "R. n' R." (?) objavlja list, ker mu to **pošljajo** v objavo ljudje, ki so tudi naročniki MISLI. Če bi bil kdo **poslal** članek o Fatimi, bi bil objavljen. Naj v kakem podobnem primeru v prihodnosti Peter na to pomisli! — Slovenske sestre? Kdaj? Saj se je zbirka za hišo komaj začela! Ali naj jih denemo pod kak šotor? — Romanja so izostala, ker sva samo dva duhovnika tu zadnje čase in eden je skoraj vsakdo nedeljo popoldne zaposlen izven Sydneya. Poleg tega so bile druge verske prireditve ki so romanja čedno nadomestile. Romanje v Merryland, ki ga naznanja pričujoča številka, je bilo sklenjeno že pred dobrim mesecem. Pozdrav Petru in vsem. — **Urednik.**

Talbingo. — Pred tedni sem prejel poročilo iz Argentine, da je zadet od srčne kapi ondi umrl

Milan Amon, organizator gorenjskega domobranstva. Ker je nekaj gorenjskih domobrancev raztresenih po Avstraliji, pošiljam to vest v MISLI. Priporočam rajnika v molitev in blag spomin. Če bi pa kdo njegovih znancev hotel namesto venca na grob darovati kako vsoto v invalidski sklad, naj pošlje svoj dar na naslov: Jose Jenko, Pedernera 1075, Villa Madera, Pcia B. Aires, Argentina. — **Franc Erpič.**

Concord. — Ko bi mogel misliti, da ne bo kdo drug pisal o proslavi nove maše v Peddingtonu, bi bil jaz takoj pripravljen. Bom pa samo rekel, da bi nikoli ne verjel, da bosta naša patra mogla kaj tako velikega organizirati. (Naš pater Valerijan sam! — Ur.) Tudi rojakom več kot vsa čast, da so tako na debelo sodelovali. Bi človek mislil, da se ne bodo dali tako razgibati. In kako so napolnili cerkev, računam, da nas je bilo okoli 700. Ponosni smo lahko na naše duhovnike. No ja, p. zlatomašnik je bil bolj za kinč (?? — ur.), še ust ni odprl, zato je pa bil p. Valerijan kot električni tok, kjer je kdo pritisnil na knof, povsod je bil. Zdaj bi samo še eno povedal. V dvorani sem slišal, kako je eden pevcev pravil drugim. Kdo je bil, ne vem, ker si nisem upal v tisto smer pogledati, samo besede sem vlekel na ušesa. Je dejal, da je bil pri spovedi in je spovednik rekel: zmoli dva očenaša za pokoro! Jaz sem pa odgovoril, je pravil, da ne bom. Zakaj pa ne, je vprašal oni za mrežo. Zato ne, sem rekel, ker odkar hodim na pevske vaje v Villawood, nič več ne molim očenaša. Zakaj ne, je spet vprašal. Zato ne, sem rekel, ker ga zmerom pojem. Če je pa tako, je rekel spovednik, pa ni treba dveh, samo enega. In tako sem na profitu, saj pravijo, da dvakrat moli, kdor poje. Nekaj so mu ugovarjali, pa naprej nisem slišal, ker je bilo precej smeha. — Pozdrav vsem. — **Pepe Metulj.**

KDO BO POVEDAL?

Rojak **Vinko Žibert** je imel pred 2 letoma naslov v Mt. Gambierju. S.A. (10 Underwood St.) Potem se ni več oglasil staršem v Brezovem pri Sevnici. Kdor ve zanj, naj ga opozori na to objavo ali sporoči na MISLI.

NEW SOUTH WALES

Granville: — Zares lep dan smo doživeli v nedeljo 30. julija, ko smo bili povabljeni na novo mašo rojaka v Paddington. Nehote sem mislila na besede, ki jih je pred dvema letoma izrekel v svoji pridigi tedanji naš zlatomašnik: rad bi dočakal novo mašo Slovenca v tej deželi. Bog mu je to željo uslišal. Pretresljiv in globoko pomemben je bil prizor pred odhodom v cerkev, ko je srečna mati dala novomašniku svoj blagoslov in ko mu je belo oblečena deklica podala križ s šopkom. V tistem trenutku so mi oči obstale na banderu svetogorske Marije. Bližu tam pod Sveto goro so Banjščice, rojstni kraj novomašnikovih staršev. In v cerkvi med sv. mašo sem si mislila, da če prej ne, gotovo je rajni novomašnikov oče prišel do uživanja večnega veselja v trenutku, ko je njegov sin priklical samega Boga na oltar. Mnogo truda je stalo, da se je mogla pripraviti tako lepa proslava nove maše, hvaležnost nas vseh udeležencev zasluži vsi, ki so pomagali s pripravami. Mi vsi pa prosimo Boga, da bi ne bilo predolgo, preden spet doživimo kaj takega. Naj se čimprej zopet pojavi med nami božji vitez, ki bo sledil lepemu zgledu našega prvega novomašnika v Avstraliji, g. Edvarda Sedečiča! — **Naročnica.**

Granville. — Slovesnost nove maše preteklo nedeljo je bila nad vse lepa. Bilo je že tretjič, da sem prisostvovala novi maši, toda ta se mi je zdela od vseh najbolj doživeta. Morda zato, ker je bila v tujini, tako daleč od domovine, pa vendar tako ljubo domača. Je pa njen odmev tudi segel prav v domovino, o čemer priča kratek spis v DRUŽINI iz Ljubljane, ki oznanja novo mašo v Avstraliji. V Sloveniji je letos spet lepo število novomašnikov. Veselilo me je, ko sem med njimi videla svojega bivšega sošolca iz Kanala, g. Ambroža Kodelja. Iz srca mu čestitam. — Zdaj pa še o uganki rojaka Jožeta Grilja v zadnjih MISLIH. V tisti družbi je bilo 10 fantov. Osem jih je plačalo vsak po dva dolarja, to je 16 dolarjev. Potem so dodali še vsak po 50 centov in to je 20 dolarjev. Za postrežnico sta po plačnem računu ostala dva dolarja. — Prisrčen pozdrav! — **Mojca.**

VICTORIA

Newport West: — Pepe Metulj je dobro zapisal v zadnji številki Misli. Naj bo lepo pozdravljen. Nekaj drugega pa ni prav. Pregovor pravi, da papir vse prenese, ampak človek ne prenese vsega. Kakor sem list MISLI že pohvalila, tako ga tudi včasih grajam. Mislila sem, da bom pozabila tiste vrstice, ki so bile napisane pred letom dni v majski številki 1966 pod rubriko Z vseh vetrov: Za

zblížane vseh ver. Ko sem tisto prečitala, sem se razjezila v duši svoji. Rekla sem, to je direkten napad na četrto božjo zapoved, ki pravi: Posvečuj sobotni dan! Mislim, da poznate božje zapovedi v sv. pismu. Če ne, prečitajte jih in napišite v MISLI, če si upate, kakršne so. . . Ne mislim se z nikomer kregati. Lepo pozdravljeni! — **Tina Mihečič.**

Draga gospa Tina: — Tudi jaz se ne mislim z nikomer kregati. Samo malo pojasnila in popravka mi dovolite. Ni bilo v MISLIH zapisano: **vseh** ver, ampak le: **različnih** ver. In bilo je samo poročilo o mišljenju tistega protestanta, pa obenem dostavljeno, da je šel s svojim predlogom "predaleč". Urednik se niti malo ni strinjal z njim, torej ni bil noben napad na božje zapovedi. Še pošalil se je ob tistem predlogu, le še enkrat citajte. Kar se pa tiče objave božjih zapovedi v MISLIH, bi si jih vsak čas upal objaviti. Vendar bi tisto o praznovanju sobote ne imenoval četrto, ampak tretjo. Tudi tu ste se malo pomotili, pa nič za to. Toliko o tem. Nadaljnje vrstice iz Vašega pisma sem izpustil, ker sami poveste, da ste pojasnila že dobili v nekem starem molitveniku. Ko je tako, res ne vem, zakaj se čutite "razočarana". Prav lep pozdrav. — **Urednik.**

Altona. — Posvariti moram Jožeta Grilja za voljo njegove smešnice, ki ni veliko za uganjanje, v julijski številki MISLI. Fant je po mojih mislih judovskega rabina postavil v precej čudno luč. Le še enkrat preberite, kar je Jože pisal, pa boste videli, da je res. Dobro, da Judje ne berejo MISLI, drugače bi po bliskoviti zmagi malo poprej začeli novo vojno in bi navalili na Jožeta, ki je njihovega rabina tako slabo ocenil. Jože, hudo bi se ti godilo, le pomisli, kako je bil Naser rdeč. Če se bo le kaj razvedelo med Judi, kaj si pisal, in boš napaden, kdo te bo branil? Jaz že ne, če me ne boš na kak način podkupil. No, pa le še kaj napiši, saj se mi zdi, da vojske ne bo. Vendar bodi previden, ker bi te nazadnje le bilo malo škoda. — **Miloš Nežnan.**

SOUTH AUSTRALIA

Andamooka. — Ko berem poročila v MISLIH o krstih med Slovenci širom po Avstraliji, naj pride v list tudi naš tukajšnji krst. Žal, slovenskega duhovnika že dolgo ni bilo med nas, obišče nas pa večkrat duhovnik iz Woomere, Avstralec, da nam opravi službo božjo, in tako nismo preveč pozabljeni na tem oddaljenem kraju. Tako smo imeli tudi krst v Andamooki, rodil se je namreč drugi sinček družini Ivana Legiša in žene Rozike. Botrovala sta Tone in Francka Gabršek, dobro znana po vsem Opal Fieldu. Ivanu in Roziki iskrene čestitke in vse najboljše želje! — **Poročevalka.**

Z Vseh Vetrov

O WASHINGTONU, glavnem mestu Združenih držav, poroča dopisnica v Ameriški Domovini: Milijonsko mesto je postalo te dni skoraj slovensko. Kamor koli se je človek obrnil, je slišal slovensko govorico. Posebno pri tukajšnjih zanimivostih in spomenikih te je obdal poseben občutek, saj tukaj nas je Slovencev (naseljenih) tako malo, da se sami izgubimo kot kapljica v morju. — Kaj se ja zgodilo, da se je Washington "poslovenil" tiste dni? Slovenska ženska zveza je imela svojo "konvencijo" s poročili o delovanju v preteklih 4 letih, z volitvami novega odbora in tako dalje. Ker je bilo mesto Washington prvič izbrano za konvencijo ženske zveze, je več sto rojakov in rojakinj iz raznih ameriških krajev uporabilo prilžnost, da so si šli ogledat Washington. Blizu 1,000 jih je baje bilo in so za nekaj dni Washington "poslovenili".

SLOVENSKA ŽENSKA ZVEZA je na svoji konvenciji v Washingtonu sklenila poleg drugega tudi poziv ameriški federalni vladi, naj čimprej odpre svoj konzulat v Ljubljani.

KOROŠKI "HEIMATDIENST", v katerem so zbrani v glavnem bivši in ne bivši nacisti, se je po preprečenem romanju iz Slovenije k Gospe Sveti pohvalil, da mu je uspelo ustaviti naval 30,000 Slovencev na Koroško, ki ga je zamislil komunizem v Jugoslaviji, da bi manifestiral za odtrganje Koroške od Avstrije . . . Kdor zna, pa zna! Po Hitlerjevo: če se že misliš glagati, se zlaži, da bo laž debela kot sod. Že samo število 30 tisoč je dvakrat tolikšno, kot vemo iz Slovenije. Kako je šele vse drugo na glavo postavljeno!

ROJAK HUMBERT PRIBAC v Canberri piše: "Spominjam se, pred kakimi 10 leti sem prišel v rodno vas na dopust iz visoke šole in pod večer smo se pogovarjali pred hišo o življenju, kako je nastalo potem razvoja, češ da je razvoj ustvaril, ne pa Bog. Mati, ki je nekaj delala poleg, nepismena, mi je zabrusila: Moj sin, ne govori neumnosti, poglej samo v nebo nocoj ter na mogočnost in neštevilnost zvezd in podnevi poglej okrog sebe zemljo in bitja na njej, ter samega sebe razmisli, kaj, pa boš ugotovil, da ni samo od sebe nastalo, ampak, da je Razum vse to ustvaril. In ta razum je ona imenovala Bog, ki ga bom tudi jaz tako". — Lepo! Le škoda, stokratna škoda, da rojak H. Pribac še v drugih rečeh, ki zavedevajo vero, ni poslušal svoje matere! Tedaj bi njegova "Resnica" bila dosti bolj podobna Resnici kot je zdaj.

KOSYGIN NA POVRATKU IZ N.Y. preko Kube se je ustavil v Parizu in se pogovarjal z de Gaullem. Po konferencah je Kosygin pač moral nekaj povedati časnikarjem, ki so vanj tiščali. Dejal je: Dobro, bom pa nekaj povedal. Ob krizi na Bližnjem vzhodu sva se z de Gaullem zedinila v prepričanju, da ne vemo ne kod ne kam...

ROJAK LUCIANO MOZETIČ piše iz Montreala: Pevejte tistim v Avstraliji, ki tožijo nad vročino in vlažnim podnebjem, da tudi tukaj ni vse, kot bi človek rad. Sonca za kopanje zelo malo, plaže so daleč izven mesta na jezerih, dežuje vsak tretji dan in podnebje je zelo zelo vlažno. Naj kar v Avstraliji ostanejo, saj drugače je življenje skoraj isto, stanovanja so pa tu še bolj draga. Ali niste postavili mojega naslova v MISLI? Še nihče mi ni pisal. Misli sem dobil šele za april in maj.

"BOŽJA BESEDA", verski list Slovencev v Kanadi, je zapisal: V zgodovini Cerkve so se pojavile težave po vsakem vesoljnem cerkvenem zboru. Nova življenska doba bo prinesla neizogibna presenečenja in neprijetnosti. Še tako dobra priprava jih ne bo preprečila — nihče se ni naučil plavati, da ne bi požrl nekaj vode. Katoličani smo v tej pokoncilski dobi podobni otrokom, ki prvič odkrijejo, da njih mati se ve vsega. Cerkev je in ostane edinstveni znak božje ljubezni in resnice, je pa v njej mnogo časovno in krajevno pogojenega, ki se more in mora spremeniti, da Cerkev ostane to, kar pa božjem namenu ima biti.

O BURMANCIH, ljudeh države Burma v prednji Aziji, piše misijonar Jožko Kramar: Ko Burmanec zadene v loteriji velik dobitnik, si ne beli glave, kako si bo zidal novo hišo, nabavil novo opremo, kupil posestvo ali kaj podobnega. Tako bi ravnal pač Slovenec. Burmanec napravi veliko pojedino, povabi kar največ gostov, znancev in neznancev, pa veselo pleše, dokler je kaj denarja. Ko vsega zmanjka, je spet reven, kakor poprej, pa vedno vesel, ker si je pridobil prijateljev, nima pa preglavic z denarjem in ne strahu pred tatovi.

DE GAULLE ZAHTEVA OD ANGLEŽEV, da postanejo pristni Evropeci, prej jih ne bo pustil v Skupni evropski trg. Angležem se zdi, da bodo postali dovolj pristni Evropeci, ko se bodo do konca umaknili s sveta onkraj Sueza. De Gaulle s tem ni zadovoljen. V njegovih očeh je polno zadev med Angleži, ki jih napravljajo ne-Evropece: splošno

obnašanje, javni nastopi, oblačenje itd. Celo kuhati in jesti baje ne znajo po evropsko. Menda je de Gaulle v preteklosti kdaj kaj takega pojedal v Angliji, da mu je obtičalo v želodcu, s tisto jedjo vred pa vsi Angleži. Je pa tudi res, da de Gaulle ni edin človek, ki ima v želodcu — Angleže.

RUSKI CARICI KATARINI so leta 1725 izdrli boleč zob. O tem je pisano v dvornem arhivu: To kočljivo nalogo je prevzel kirurg Guyon. Carico sta objela dva korenjaška moža, strežnik jo je pa držal za noge. Nato je začel kirurg z operacijo. Po 20 minutah se je začel zob majati in nato ga je lahko izdril. Vendar je odlomil kos čeljusti in zobnega mesa. — Nič ni zapisano, kako se je vedla carica sama. Ali ni škoda, da takrat še niso imeli zvočnega traku?

KATEKIZEM ZA ODRASLE so izdali katoličani v Holandiji. Pripravljalo ga je 200 strokovnjakov skozi pet let. Ko je katekizem prišel iz tiskarne, so ga v treh mesecih prodali nad 400,000 izvodov. Preveden je že tudi v vsaj 5 drugih jezikov. Na Holandskem je 35% katoličanov, okrog 30% nima nobene vere, ostali so luteranci. Minilo je komaj 100 let, odkar ima katoliška Cerkev v Holandiji svobodo, poprej je bila takorekoč v katakombah.

RAZSTAVO PLEČNIKOVIH DEL je priredilo na Dunaju Društvo za arhitekturo o priliki desetletnice umetnikove smrti. Naslov razstavi je bil: Dunaj — Praga — Ljubljana. Razstava je pokazala zelo plastično mnoga velika poslopja v omenjenih treh mestih, ki imajo po zaslugi velikega mojstra zdaj znamenit zgodovinski pomen.

OB TRUBARJEVEM GROBU v predmestju nemškega Tuebingena se je zbralo za letošnje binkošti 400 Slovencev iz Nemčije. Spominjali so se Trubarjevih zaslug za slovenski tisk: abecednik, katekizem, sveto pismo. Pisal je prav tam, kjer je tudi pokopan. Proslava rojakov pri Trubarjevem grobu je bila deloma verska, deloma narodnostna in družabna. Prisotni so bili tudi nekateri odlični Nemci, zlasti predstavniki Cerkve.

JANEZ ZUPAN, rojak iz okolice Kranja, je pred leti šel čez mejo in dalje v Ameriko. Poklicali so ga k vojakom in poslali v Vietnam. Bil je letalec. Letos v aprilu je izgubil življenje. Na stroške ameriške vlade so ga pokopali v Št. Janžu na Koroškem, kjer mu še živi stric.

Misli, August, 1967

KOMUNISTI V JUGOSLAVIJI, seveda s Titom na čelu, so se brez pridržka opredelili za Arabce in skupno z Moskvo proti Izraelu. Po porazu Arabcev so poslali v Afriko razne pomoči v blagu za milijarde starih dinarjev. To priznavajo javno. Ljudje se sprašujejo, kako se vse tu ujema s tolikokrat poudarjeno "nevezanostjo" Jugoslavije s tem ali onim političnim blokom. Glasovi, ki kritizirajo politiko komunistov, so bili tako močni, da so vladni vrhovi priredili celo vrsto javnih sestankov in na njih zagovarjali Titovo početje.

DIALOG S TAKIMI KOMUNISTI, kot so na primer hrvaški, je seveda nemogoč. Dne 8. marca so svetu tole povedali: "Dialog s Cerkvijo v naši državi razumemo kot aktivno sodelovanje religioznih in areligioznih ljudi v graditvi socializma, v organih samoupravljanja in v organizaciji Socialistične zveze". — To je pač komunistična razlaga besede "dialog".

POSEBEN TELEFONSKI SEZNAM južnih Slovanov v Ameriki in Kanadi, ki so se doselili iz Bolgarije ali Jugoslavije, hočejo sestaviti in izdati v Združenih državah. V ta namen razpošiljajo vprašalno polo z raznimi vprašanji na vse prizadete, ki bi hoteli dati svoje ime za ta seznam. V poštev pridejo v prvi vrsti razumniki, podjetniki, trgovci itd. Pobudo za tak seznam daje državna univerza v mestu Las Cruces, New Mexico, oziroma njen oddelek za slovanske jezike. Med koristmi, ki bi jih tak seznam imel, naštevajo tudi to: ker se južni Slovani med seboj premalo poznajo in razumejo, s tem pomagajo komunistom doma, da se še in še drže v sedlu.

SLOVENSKI ZBOR "TRIGLAV"

vabi na

VESELI VEČER

v soboto 26. avgusta od 7:30 — 11.30 p.m.

NORTH MELBOURNE TOWN HALL
(Queensberry Street)

ORKESTER M.R.4

Vstopnina po navadi. — Pijačo lahko prinesete.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

\$ 6: Tomaž Možina; \$ 4: Marg. Hazetič, Lucijan Mozetič, Ivan Mesar;

\$ 2: Mirko Muha, Peter Arlič, Franc Erpič, Marija Jaklič, Anton Šajn, Angela Dodič, Stanko Sivec, Ivan Urbas, Peter Bizjan, Ferdo Strehar, Feliks Plazer, Vera Zadnik, Francka Anžin, Ivanka Iskra, Andrej Fistrič, Justina Glajnarič, Matija Okorn, Miha Hočevar, Ema Simčič.

\$ 1 Lina Grassmayr, Stanko Vrbnjak, Andrej Grlj, Štefka Fretze, Rudolf Iskra, Olga Saulig, Alojz Žagar, David Pahor.

P. PODERŽAJ, INDIJA. — \$ 4: Ana Kustec, Neimenovan; \$ 2: Fr. Koren, Slovenka, (Maffra).

1 SLOMSKOV SKLAD. — \$ 4: Cvetko Falež; \$ 2: Slovenka (Maffra)

SLOVENIK V RIMU. — \$ 10: Neimenovan, Matija Okorn, Ivan Legiša, Neimenovan; \$ 6: Edvard Golja; \$ 4: Jože Grilj; \$ 2: Evgen Braidot, Neimenovan.

Vsem spet najlepša hvala in drugim prošnja za naprej! Bog povrni!

STAVKA ŽURNALISTOV pretekle dni je od vseh stavk in štrajkov, ki se tako radi pojavijo med nami, napravila najmanj zgage in sitnosti splošni javnosti. Morda pa celó kaj dobrega. Koliko manj nepotrebnega papirja se je valjalo po hišah, koliko manj nepotrebne tinte se je prelilo. In koliko manj človeškega mesa je bilo na slikah! Urednik MISLI, ki je tudi kos žurnalista, je ugibal, če naj tudi on gre na štrajk. Saj so bili na štrajku že pred zgoraj omenjenim štrajkom mnogi znanci MISLI: Mira, Vanda, Joh, Gustl, Čmrlj, Ludvik, Vlasta, Stanislav, pa še kdo. Kaj šele mnogi naročniki! Ali bi ne bilo kar prav, da bi se "podal na štrajk" tudi urednik? Kaj pravite?

V spomin profesorja Lamberta Ehrlicha ob 25 letnici njegove smrti izšla knjiga univerzitetnega profesorja dr. Cirila Žebota

SLOVENIJA

VČERAJ, DANES IN JUTRI

Knjiga je izšla v založbi avtorja pr i Mohorjevi družbi v Celovcu (Viktringer Ring 26).

Cena: \$3.

V Avstraliji se knjiga lahko naroči na naslov:

dr. Zvonimir Hribar

970 Curlew Cres.

No. Albury, NSW.

PREHLAD, NAHOD, ZAMAŠEN NOS

Ni prava bolezen, pravijo, pa je vendar vredno o njej pisati. Če pišejo doktorji, modre in večše glave, zakaj ne bi mi?

Pišejo, da je prehlad najbolj razširjena nadloga in to po vsem svetu, pa zraven dostavljajo, da bo še nekaj časa tako. Iznašli so že ne stotine zdravil zoper prehlad, ki je bolezen, pa ni prava bolezen, vendar čisto pravega zdravila še niso iznašli. Bodo ga pa. Potrpljenje!

Ni prava bolezen, pišejo, ker sama na sebi ni nevarna, še manj pa smrtna. Vendar se iz nje lahko izcimijo prave bolezni: sinusitis, vnetje prsne stene, pljučnica . . .

Prehlad je nalezljiv, tudi to vedo povedati. Povzročajo ga "virusi" in ko prehlajenec kiha, bruhaja svoje viruse v soseda in ga okuži, da lahko en prehlad mnogo mladih dobi.

Zdravil je na pretek, pa so vsa bolj tako in tako. Prehlajenci pa zelo pridno segajo po njih. V Avstraliji zmečejo za zdravila zoper prehlad na leto kar celih 85 milijonov dolarjev. No, ni popolnoma res. V tej številki so vključene tudi izgube

zaradi izostajanja ljudi od dela. Pa je prav, da prehlajenci ne hodijo na delo v tovarne in še kam. Vsaj tam ne kihajo in ne kužijo sodelavcev.

Kljub temu je res, da nekaj milijonov dolarjev izmečejo za sama zdravila. Poskusijo vse mogoče, ko pa učeni doktorji zmerom kaj novega iznajdejo, kupujejo tudi tisto, čeprav doktorji odkrito povedo, da bodo "ta pravo" zdravilo iznašli šele "nekoč".

Doktorji tudi pišejo, da ni poglavitno, kaj jemlješ za zdravilo, ampak kako ga jemlješ. Če pa hočeš vedeti, kakšen je tisti "kuko", moraš biti že sam vsaj polovico doktorja.

Pa naj pravijo in pišejo doktorji tako ali tako, "mi" še vedno trdimo, da je prepozno zdravilo jemati, ko je prehlad že tu. "Naš" predpis je: vzemi zdravilo točno dve uri prej, preden te prehlad napade. To bo gotovo pomagalo. Kdor ne verjame, naj poskusi! Nimamo pa še do konca dognano, če to pomaga tudi zoper okuženje. Zaenkrat torej svetujemo: Kadar te hoče kak prehlajenec okihati, beži od njega tako naglo, da mu boš mogel šele čez rame nazaj zaklicati: Bogpomagaj!

JUGOSLAVIJA —

AVSTRALIJA —

JUGOSLAVIJA —

**"PUTNIK" organizira
AVIONSKA IN LADIJSKA
SKUPINSKA IN
POSAMIČNA POTOVANJA
v Jugoslavijo in nazaj:**

Z ladjami: Melbourne — Atene
cena izven sezone je okoli \$ 305
Melbourne — Djenova
izven sezone okoli \$ 333
Melbourne — Djenova
v sezoni okoli \$ 395
Melb. — Djenova — Melb.
izven sezone okoli \$ 730
Melb. — Djenova — Melb.
v sezoni okoli \$ 786
Z avioni: Melbourne — Evropa \$ 587
Melbourne — Evropa in
nazaj (skupinsko) \$ 781

"PUTNIK" je JUGOSLOVANSKA
organizacija v Avstraliji, ki BREZPLACNO
postreže vsem jugoslovanskim emigrantom
za vsa potovanja po svetu in za dobavo do-
kumentov.

"PUTNIK" ima svoje urade v vseh
večjih mestih v Jugoslaviji.

Prosimo, pišite, pridite osebno ali tele-
fonirajte:

"PUTNIK"
Travel Agency P/L
245 Gertrude Street
(vogal Smith St.)
FITZROY, Melbourne, VIC. 3065

TELEFONI:
419-1584 IN 41-5978 — Po urah: 44-6733

POD VODSTVO ROJAKOV JE PREŠLA

B. P. GARAŽA

190 Canley Vale Rd., Canley Hts., NSW.
Prevzela sta jo slovenska rojaka

FRANC BERKE & TOMAŽ KLINAR

Priporočata se vsem v kraju Canley Vale in
okolici za vsa avtomobilska popravila.

Strokovno delo, zmerne cene, prijazna
postrežba.

Imamo tudi inštrument za elektronski
"tune-up" vašega motorja.

Tel. v garaži: 72-5853 — na domu: 72-1049

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottaway, S.A.

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

42777

42777

MAGIČEN LIK REŠEN

Vodoravno in navpično:

1. pridevnik — 2. moderator — 3. merilec — ka-
valirji — 5. Monte Rosa.

Rešitev poslal (samo) Jože Grilj.

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

1. ROJAKI! PRISTNO ŠTAJERSKO BUČNO OLJE PRVOVRSTNE KAKOVOSTI LAHKO DOBITE PRI Mr. OLIPU, 65 MONCUR ST., WOOLLAHRA: TEL. 32-4806.
2. KDOR NAROČI KARTO PRI MENI ALI NA ČIGAR PRIPOROČILO IN POSREDOVANJE DOBIM NAROČILO ZA VOZNO KARTO, MU DAM BREZPLAČNO INFORMACIJE IN NASVETE V PRAVNIH IN POSLOVNIH ZADEVAH, KAKOR TUDI GLEDE ZAPOSLOTITVE NA SEVERU ZAPADNE AVSTRALIJE.
3. ROJAKOM ŠIROM PO AVSTRALIJI SPOROČAM, DA SEM VPOSTAVIL ZVEZO Z ROJAKOM INŽENIRJEM PAVLOM KAUČIČEM, KI IMA POTOVALNO AGENCIJO V GENOVI. VSI, KI JIH KLIČETE SEMKAJ, BODO SREČNI, KO JIH BO OB PRIHODU V GENOVO PPOZDRAVIL SLOVENEK IN JIM ŠEL NA ROKO VSE DO ODHODA LADJE V AVSTRALIJO. IMETI V TUJINI OB STRANI IZKUŠENEGA ROJAKA, JE VEDNO RAZVESELJIVO, DOSTIKRAT NUJNO POTREBNO. ISTO VELJA ZA POTOVANJE IZ AVSTRALIJE V DOMOVINO. Z OZIROM NA TO SVETUJEM ROJAKOM, DA NAJ NAROČAJO VOZNE KARTE (ZA LADJE ALI LETALA) PRI MENI, SAJ VOZNE KARTE PRI MENI NE STANEJO NITI EN CENT VEČ KOT KJERKOLI DRUGJE.

ZASTOPNIK za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W. Tel. 32-4806

ZASTOPNIK za VIC. Mrs. M. PERSIC, 704 Inkerman Rd., CAULFIELD, VIC. Tel. 50-5391

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd. Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi. Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ŽIZEK

"GRANVILLE

SMASH REPAIR"

10 Rawson Rd.
Guildford, N.S.W.
Tel. 632-4433

10 Larra St.
Yennora, N.S.W.
Tel. 632-8543

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico ali po osebнем dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi "Towing Service"
Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo